

Perilous Paradise

Written by: Katie Fleming

Translated by: Suzanne Fakkert from The Netherlands

Het was laat in de middag en Lara zat buiten samen met Winston op de rand van het fontein.

Het zachte geluid van druppelend water ontspant hen als er een warme gloed blazend, zwenkend in en uit elke grasspriet van perfect gehouden gras. Een klein zilveren serveerblad lag op de rand van het fontein, met daarop twee theekopjes en een wit laken. Enthousiast begon Lara haar volgende avontuur aan Winston te beschrijven.

‘Zo ver weg, en misschien bestaat het wel niet eens?’

Lara glimlachte en neemt een slokje van haar thee. ‘Het zal vast en zeker bestaan, en ik zal daar heen gaan om het te bewijzen. Een beetje riskant, maar zo wil ik het niet anders.’

‘Oh, maar dat weet ik wel hoor,’ Winston begon te lachen, zijn oude stem vol met warmte en bewondering. ‘Waar was het ook alweer?’

‘Babylon, de hoofdstad van Babylonië. Maar vandaag zit het dichtbij Al-Hillah, Irak.’

‘De hangende tuinen...zo’n aangrijpend idee.’

Lara schudde haar hoofd. ‘Ze hebben ook nog eens een ongelooflijke geschiedenis. Twee duizend jaar geleden werden ze gebouwd. Koning Nebuchadnezzar heeft daarvoor veertig jaar geregeerd en heeft de Tuinen voor zijn vrouw, Amyitis laten bouwen.’

‘Ik heb gehoord dat het daar heel mooi moet zijn,’ zei Winston.

‘Nebuchadnezzar heeft een kunstmatige berg gebouwd compleet met daken van tuinen om Amyitis mee op te vrolijken. Ze miste het bergachtige landschap van haar Perzische vaderland, dus heeft hij ze gebouwd om haar zo thuis te laten voelen.’

‘En dit is één van de Zeven Wereldwonderen?’

Lara knikt haar hoofd. ‘Het staat op de lijst van de wonderen vanwege de grootte van de Tuinen. Ze waren 124 meter lang en meer dan 24 meter hoog.’

Winston fronste. ‘Uiteraard zal er wel bewijs zijn als ze werkelijk hebben bestaan.’

Lara pakte haar rugtas en stond op. ‘Ik ga deze Tuinen vinden,’ verklaarde ze met zekerheid, en ik ga alles over ze uitzoeken!’ Winston stond trots met zijn serveerblad omhoog naast haar. Hij verwijderde het kleed, wat een kleine vergrootglas onthulde. ‘Voor mij?’ Vroeg Lara.

Winston grijnsde, om zijn ogen kleine gerimpelde lijntjes. ‘Dacht dat dit wel nuttig zou zijn, voor onderweg.’

Lara nam het cadeautje in ontvangst en deed het in haar rugzak.

‘Tot zover heeft alles wat je mij gegeven hebt is geweest,’ zei ze, lachend, haar gedachte terugkerend naar het waterlong wat eens haar leven had gered. ‘Nou, ik ga maar weer eens, Winston. Wens me sterkte!’

‘Veel geluk op je probeersel en ik kijk vooruit, zoals altijd, op je veilige terugkomst.’

Lara zuchtte en gaf hem een knipoog voordat ze door het hoofdpoort liep en instapt in een wachtende taxi.

‘Waar naartoe Ms. Croft?’

‘Het vliegveld alsjeblieft,’ antwoordde ze terwijl ze toekeek naar het landhuis dat langzaam verdween in de verte achter hen. Dit uitstapje zou niet gemakkelijk worden, vooral het arriveren. Ze moest onderweg een kleine zwerftocht doen...

Hittegolven repelde door het hete, vochtige lucht als Lara’s vliegtuigje voet zet op de landbaan.

De wielen stuiterde af en toe van de grond af, wat een stofwolk omhoog deed waaien, dat in iedere richting waaide. Lara was in Syrië, en dit was het meest dichtsbijzijnde wat ze kon bereiken naar Al-Hillah voor nu. Ze moest nu haar eigen weg zien te vinden naar de

Euphrates River, wat ze dan wel kon volgen naar hetgeen wat voorheen de stad van Babylon was. Lara had het vliegveld op de voet verlaten, haar enige bagage was haar rugzak en een hoop moed. Helaas voor haar, bracht ze zichzelf naar de Dodendriehoek.

Zweet scheen op de achterkant van Lara's nek zodra ze in haar rugzak grijpt, haalt er een veldfles uit, en gooit handvolle waterspetters op haar gezicht.

Ze had al wat uren gelopen door het woestijn, en had haar lichaam verbrand door de hitte van de zon.

Er waren een paar bomen verderop die, wat leek, afweken van hun plek, maar ook weer een verwelkomend uitzicht hadden.

Lara liep er naartoe, en ging in de schaduw zitten die de takken gaven.

Ze gooide haar rugzak af en zette het op haar schoot. Lara gaat tegen de boom aanleunen als ze haar plattegrond openvouwt die ze heeft meegebracht.

Het was een flinke wandeling naar de rivier, maar het was een stuk veiliger voor haar om zo stil mogelijk er naartoe te lopen, omdat ze een gevaarlijke gebied binnen zou treden.

Nadat ze haar plattegrond nog even goed had bestudeerd, schatte dat ze ongeveer nog twee uur van de rivier af was; hopelijk, zou ze het nog voor het donker redden.

Lara stond op en klopte het zand van zich af, deed haar rugzak om en vervolgde haar weg naar haar opdracht.

De avond nadert als Lara de rivier heeft bereikt. Een koele bries zweeft langs, een verwelkomende pauze van het vroege weer. Ze leunt tegen een smalle boom om evenwicht te vinden, om zo even haar laarzen vast te strikken.

”اي!“

Lara rukt haar hoofd omhoog om zo ineens oog in oog te staan met een Uzi. Langzaam, keek ze op. Een Arabische man kijkt haar dreigend aan, en drukte het geweer ruw tegen haar nek.

”انہ نول عفت اذام؟ تن ا نم“

Lara fronst haar voorhoofd als ze haar hoofd afwent van het wapen.

Voorzichtig, drukt ze zichzelf weg van de boom en doet haar handen boven haar hoofd.

‘Spreek je Engels?’

Een lage grom vormt zich in zijn keel, en komt zijn mond uit als hij Lara zijn rotte tanden laat zien.

‘Niet dus, okay,’ zegt ze tegen zichzelf als ze haar hoofd omdraait van zijn stinkende adem.

‘Ga op je knieën!’ gromde hij.

‘Oh! Je kunt dus wel Engels. Ik dacht al.’

‘Nu!’

Ondanks de waarschuwing van het vat dat achter haar nek zat aangeschoven, en van de agressieve man, bleef Lara koppig. Soms was het wel nodig, om zo wat waardevolle secondes te besparen.

De man drukt nu nog harder met zijn geweer als hij naar zijn walkietalkie grijpt dat aan zijn riem bevestigd zit. Nog net voordat hij om hulp kan roepen, geeft Lara hem een frontale trap in de maag, zo hard als ze kon, wegduikend naar de zijkant om zichzelf vrij te stellen van de geweerstraal. Haar aanvaller begon te schieten en een aantal kogels barste uit de loop. Lara flikt flakt naar achter, meteen grijpend naar haar pistolen uit haar holsters, en begon terug te schieten. Ze landde met haar knieën gebogen en stond langzaam op om zo even naar zijn conditie te kijken. Het lichaam van de man lag languit in het zand. Ze bergt haar pistolen op in haar holsters en gaat naar hem toe. Lara zakte neer en ritst dan z'n borstzak open. Ze greep naar binnen en pakt een kleine sleutel, nam ook de Uzi mee, en rolde het lichaam om, om te kijken naar reserve ammunitie. Ze herlaadde de Uzi met een verse

magazijn en deed het bij de rest van haar spullen in haar rugtas. Ze draait zich om naar de rivier.

Met haar verrekijker, scant Lara snel de hele omgeving af met de ingebouwde nachtvisie. Nu waren er andere mensen zichtbaar, dus stopte ze de verrekijker weg en vervolgde zich naar de steiger waar een kleine boot in het water dobberde.

Een pistool klaar in één hand, waad Lara zich in het troebele water.

Ze kwam naast de boot en richtte het pistool voor zich, klaar om te schieten naar alles wat langskomt.

Hangend aan een kleine touwladder, volgde Lara haar weg omhoog zo in de boot. Haastig deed ze haar pistolen voor zich, extra aandachtig. Ze wilde niet het risico lopen een signaalvlam aan te steken, want als er iemand aan boord was, zouden zij de eerste zijn die het opmerkten.

Lara kroop langs de omtrek van de houten boot, eerst controleren om er zeker van te zijn dat de buitenkant veilig was. Ze ging naar de enige deur van de boot en drukt haar oor er tegen aan. Een luid krakend geluid barste vanachter de deur. Ze springt naar achteren en schopt met haar laars de deur open.

Het vloog open en ze vuurde een aantal kogels in de cabine, kijkend als er een gedaante van een man over de vloer kruipt. Lara grijpt naar een gloeistick, strijkt het aan en gooit het naar binnen. Het landde bovenop de lijk, dat het gezicht van de man oplichtte.

Zijn ogen waren weggerold, en een dun straaltje bloed druppelde uit z'n mondhoek.

Bloed gutst uit zijn borst waar hij was verwond.

Lara stapt naar binnen en was blij dat er niet meer gezelschap was. Ze sleept het lichaam naar het dek en hijst het dan overboord.

Het maakte een luide plons in het water, en begon weg te drijven, met de zachte maneschijn verlichtend naar zijn laatste rustplaats.

Na het sluiten van de deur, pakt Lara de gloeistick op om eens een beter kijkje te nemen. Ze schoof een klein gordijntje opzij, wat een raam onthulde dat ze aan de buitenkant zag terwijl ze aan het sturen is. Een kleine olielamp hing aan het plafond, met een lucifersdoosje dat op de tafel lag, kon ze het aansteken net als haar gloeistick uitgaat.

Ze gooide het opgebruikte gloeistick achter zich, en keek of er nog meer bruikbaar spul lag. Een aantal lege blikjes bedekte te vloer, net als een paar papierpropjes.

Lara startte de boot met de sleutel dat ze had gepakt, en lift dan een hendel omhoog dat de anker naar binnen trekt. De boot begon door het troebele water te glijden, in de duisternis van de Dodendriehoek.

Het enige geluid dat door de nacht gierde was het zachte pruttelende geluid van de motorboot. Lara's oog kijkt wakend voor zich uit als ze haar weg vervolgd naar het zuidoosten over de rivier. Ze tuurt door het raam naar de duizenden sterren dat de wolkeloze lucht verlichtte doorvarend door de vochtige nacht.

Ze wilde dolgraag in Al-Hillah zijn om zo haar zoektocht te starten.

Ze stuurde de boot recht vooruit, met haar ogen glimmend van het flikkerende licht van de olielamp.

Een fluit rinkelde door de lucht heen, even later barste er een explosie uit het water vlak voor haar boot. Water kwam aan boord, wat een mistige gloed door de ramen zond.

Lara liet zichzelf op de grond vallen en greep gelijk naar haar pistolen.

Ze bewoog langzaam maar zeker naar de achterzijde van de boot, met haar rug tegen de planken. Ze nam een hurkende positie aan met haar pistolen voor haar uit gericht.

”اطلاق النار على الزورق”

Een kogel barste door de boot naar de voorkant. Lara spande zich en fixeerde haar handen goed om de pistolen. Een tweede kogel kruist naar voren.

Lara kijkt naar de deur als er een derde kogel door de zijkant van de boot schiet, wat de olielamp direct raakt. Ze beschermt haar ogen als de olielamp explodeert in een bal met vuur, wat miljoenen stukjes glas verspreid in alle richtingen.

Lara schoot omhoog en staarde naar de voorkant van de boot, wat helemaal omgeven was door het vuur dat zich greep naar de zijkanten van het raam.

In een ogenblik, kwamen er kogels door beide kanten van de boot, hun weg vervolgend van de voorkant naar de achterkant. Uitbarstingen van licht flitste voor Lara als er een zwerm van kogels naar haar toesnelt.

Ze dwong zichzelf naar voren, rennend door het ogenblikkelijke vuurlinie.

Ze rolt naar voren, net onder de regen van kogels door, springt weer omhoog, rent naar voren en duikt door de vlammen door het raam. Alles leek in slow motion te gebeuren. Lara was even omgeven door het vuur zodra ze door het raam ging. Ze heft zichzelf naar de zijkant en vuurde wat kogels af voordat ze zelf in het water stortte.

De zachte maneschijn reflecteerde elke rimpel en golf van het water. Eén van de aanvallers gooide een granaat naar de boot, en het explodeerde bij impact.

De boot barste uit in een briljante vuurbal met stukken hout dat overal neerkwam.

Een moment later, alles wat er nog over was waren stukjes as dat uit de lucht naar beneden kwam dwarrelen op de laatste brokstukken van brandend hout.

Lara tilde haar hoofd naar het oppervlak, nam een diepe adem voordat ze zichzelf langzaam terug liet zinken in het donkere water. Het laatste stuk met hout brokkelde en sist zachtjes als het in het water komt, wat het laatste stukje leven van het vuur dooft.

Lara zwemt langzaam over de bodem van het rivier.

Af en toe naar de oppervlakte voor lucht, wat haar ervan bewust maakte dat dat haar enige deel was dat steeds naar het oppervlak kwam. Ze dwong zichzelf terug naar de bodem met de behulp van dikke zeewier dat in de duisternis van het rivier leefde.

Lara had geen idee hoe ver ze nog moest, maar ze ging volhoudend door.

Langs de kust, kroop er een kamelenspin gelijk met Lara, alsof het haar in bescherming nam.

De zonsopgang kwam nabij wanneer Lara voor de laatste keer naar de oppervlakte komt. Met extreme voorzichtigheid, klimt ze uit het water op de kust.

Even stond ze rechtop, wat duizenden waterdruppels van haar lichaam liet vallen, dan haalt ze wat zeewier van zich af en gooit die op de grond. Ze neemt een snelle kijk om zich heen, maar er was niemand in zicht. Lara begon langs de rivier te lopen met een lichtstraal gietend over de horizon, zachtjes haar lichaam verlichtend. Ze liep verder, geboeid door de smetteloze landschap om haar heen.

Na wat lange uurtjes lopen langs de rivier, stuit ze op een kleine hut wat van kleien bakstenen gemaakt was. Een kleine bundel van takken was rechtop gezet wat als een deur moest voorstellen. Lara kwam dichterbij, luisterend naar enige geluid.

‘Hallo? Is hier iemand?’ Ze wacht buiten de deur als ze weer begint te roepen.

Dan opeens, verschijnt er een hand dat door de takken heen duwt en het opzij zet.

Een middeljarige vrouw verscheen, met een baby in haar armen, en een klein kind hangend aan haar zijde.

‘Wie bent u?’ vraagt de vrouw fluisterend en houd de baby steviger vast.

‘Mijn naam is Lara Croft. Ik heb uw hulp nodig met de aanwijzingen.’

De vrouw keek naar Lara, bezorgd door de pistolen die aan de benen van Lara zaten vastgemaakt.

‘Ik ben hier niet om u pijn te doen,’ Lara stelde de vrouw op haar gemak door haar pistolen uit haar holsters te halen en die in haar rugzak te stoppen. ‘Ik hoef alleen maar te weten hoe ver ik nog moet.’

‘Je komt hier niet vandaan,’ merkte de vrouw op.

Lara schudde haar hoofd. ‘Ik ben ver van huis, en ik probeer Al-Hillah te bereiken.’

De vrouw schudde bang haar hoofd. ‘Ik kan je niet helpen, het spijt me.’

Lara fronste en stapte dichterbij. ‘Waarom niet?’

Met angst in haar ogen, keek de vrouw snel om haar heen. ‘De Dodendriehoek.’

Lara kruiste haar armen voor zich en wachtte totdat ze verder ging.

‘Je vraagt er gewoon om, om gedood te worden. Als ik jou was, zou ik terugkeren naar waar je vandaan bent gekomen. Je zult langs Bagdad moeten om in Al-Hillah te komen, maar het is er niet veilig! De hoeveelheid bloed dat daar heeft gevloeid zal nooit meer kunnen worden weggewassen door het zand. Het is onmogelijk om daar doorheen te komen zonder afgeslacht te worden.’

Lara glimlachte en ontvouwde haar armen. ‘U begrijpt niet waarom ik daar heen moet gaan. Ik waardeer uw bezorgdheid, maar wat u ook zegt, ik ga toch.’ Ze gooit haar rugzak af en grijpt naar binnen, met eruit een paar gloeisticks in haar handen.

Ze overhandigt ze aan de vrouw, en draait zich om weer haar weg te vervolgen.

‘Wacht!’

Lara draait zich half om met een wenkbrauw omhoog.

‘Ik zal je helpen, maar je bent gewaarschuwd,’ antwoordde de vrouw.

Lara stapt de hut binnen en zet de deur terug op zijn plaats. Ze haalt de plattegrond weer uit haar rugzak tevoorschijn en begon de instructies van de vrouw op te schrijven.

Toen ze klaar was, accepteerde Lara maar al te graag haar hervulde veldfles, en verliet dan de hut op zoek naar Bagdad.

Precies zoals de vrouw het had voorspeld, arriveerde Lara op haar bestemming als het schemerig is. Ze naderde een kamp en bleef zo stil mogelijk. Als ze werd betrapt, werd ze direct doodgeschoten. Lara hurkte achter een stapel van puin en pakt haar verrekijker. Heel voorzichtig, dwong ze zichzelf omhoog, wat haar net genoeg ruimte gaf om over de puin heen te kijken met de nachtvisie.

Het was moeilijk te bepalen hoeveel soldaten er verderop waren; het kamp had verschillende muren opgebouwd rondom het terrein. Ze bestudeerde de bewegingen van de lichamen voordat ze de verrekijker wegstopte en haar pistolen wegdeed.

Met één snelle ademteug, hees Lara zich op achter het puin vandaan en begon haar weg te vervolgen richting het kamp.

Lara manoeuvreert door stapels met troep en over zand en over stenen. Ze was zo stil dat een klein geluidje van haar zolen afkwam als ze over het grove terrein racet, onderweg glijdend om obstakels heen. Dan ineens, komt er een grote zoeklicht tot leven, wat een heldere en brandende blinde spot creëert voor iedereen in zijn pad.

Lara holde tot een rustpunt en dook gelijk achter een stapel met stenen. De zoeklicht zocht een stuk land af, wat net voor haar passeerde. Ze ademt langzaam, kijkend naar wild dansende deeltjes met stof in het felle licht. Een moment later, ging de zoeklicht uit, en Lara ging spiekend over de rotsen heen kijken. Weer samen met haar verrekijker, zorgde ze ervoor dat het dit keer veilig genoeg was voordat ze enige verdere stappen ondernam.

Lara's laarzen gingen snel, wat een dunne laag stof onder haar kwaad omhoog deed waaien. Met haar lichaam gebogen, ging ze tegen de muur met haar rug stevig tegen het klei. Ze pakte haar beide pistolen en deed haar armen omhoog gebogen langs haar lichaam. Met haar pistolen in gereedheid, schoof ze haar gewicht langs de muur, haar knieën gebogen om haar voorzichtige bewegingen te ondersteunen. Aangekomen bij het einde van de muur, pauzeerde ze even om te luisteren. Heel voorzichtig draaide ze haar hoofd om de hoek, glurend naar verderop. Een man leunde tegen de muur met zijn rug naar Lara toegekeerd. Een halfautomatische geweer hing aan de muur tegenover hem.

Lara borg haar pistolen weer op en ging sluipend op de man af, kruisend met haar voeten over de een en de ander terwijl ze hem steeds meer naderde.

Ze wilde hem in een hoofdklem zetten als er een schot word gelost, en de kogel net voor Lara's ogen het klei doorboord.

De man vooraan rukt zich meteen om maar Lara is hem te snel af, grijpt hem gelijk en zet zich achter hem. Verschillende schoten doorboorde het bovenlichaam van de man.

Lara bukte, doet een koprol vooruit over haar schouder, pakt haar pistolen en staat op.

Voor haar ogen ziet ze de man over de grond kruipen, wat drie mannen laten zien, allemaal met AK-47's.

Lara flipt dan plotseling naar links, duwt haar armen naar voren, en vuurt een aantal schoten af. Eén man stortte op de grond met een kogel door zijn hoofd; de andere twee vuurden nu met dubbel zoveel kogels dan daarvoor. Lara sprint naar ze toe, springend en salto makend om de dodelijke kogels te ontwijken. Ze vuurde nog een tiental kogels, wat de mannen eindelijk op de grond bracht. Ze heft haar pistolen naast haar lichaam, en rent langs de muur, met de hitte van haar wapens doordringend tegen haar huid.

Net wanneer ze het einde nadert van de muur, brak er een grote explosie vanuit de muur naast haar. Een grote legertruck stormde door de muur, die grote brokstukken baksteen

om zich heen gooide. Lara beschermt haar gezicht en neemt een paar stappen achteruit weg van het chaos. Een wolk van stof en puin scheidde haar van de truck en de zes mannen. Lara stopt haar beide pistolen terug in de holsters en trekt de Uzi uit haar rugzak.

Een man vuurde een regen van kogels richting haar, maar ze liet zich op de grond vallen, en liet het over haar heen komen. Ze rolde een aantal keren van de muur weg als de kogels het puin naast haar raken.

Net als een van de kogels de grond wilt raken waar zij net aan het rollen was, komt Lara gelijk van de grond omhoog en rolt naar voren. En ze rent richting de truck, met de Uzi vurend richting de mannen. Met het eerste schot haalt ze de passagier neer, wat hem uit het raam liet vallen op de scherpe stukken van wrakstukken beneden.

De bestuurder slingert de truck met een scherpe bocht naar rechts, met de bedoeling haar over te rijden. Dan, springen er een dozijn met mannen uit de achterkant van de truck.

“ارالن” schreeuwde een van hen.

Lara had geen idee wat hij schreeuwde, maar ze was er vrij zeker van dat het geen warme verwelkoming was. Ze herlaadde haar Uzi en begon eindeloos te schieten naar de menigte. Een aantal van de mannen werden uit hun evenwicht gehaald door de vele kogels die diep in hun lichamen penetreerden. Dan heel onverwachts word er een granaat in de richting van Lara gegooid. Zonder enige twijfeling, sprint ze naar voren, klemt de Uzi tussen haar tanden, en sprong in de lucht met beide handen vangend naar de granaat. Ineens keert de zwaartekracht, en trekt Lara uit de lucht. Ze land met gebogen knieën, en gooit dan zo hard als ze kan de granaat terug.

Het wapen explodeerde in het midden van de menigte, ledematen en lichaamsdelen vlogen in alle richtingen. Lara rent naar de opening en springt vlug over de wrakstukken. Aan het einde van de kamp, stonden tenminste twintig man zich klaar te maken, grijpend naar dozen ammunitie, pistolen, granaten, en kogelvrije vesten. Met een blik in elke richting,

spotte ze twee motors. Een sluwe glimlach kwam op haar gezicht zodra ze richting de twee motors liep. Ze stopt de Uzi in haar rugzak en liet zichzelf langzaam zakken op een van de zadels. Net als ze de standaard omhoog tapt met haar voet, schreeuwt er een soldaat, op Lara gericht.

Onmiddellijk, start Lara de motor, geeft gas en racet weg van vurende kogels. Ze duikt laag als ze door de opening van de muur racet en uit de achterkant van de truck komt. Honderden kogels achtervolgde haar met hoge snelheid. Ze rukt van links naar rechts, als de kogels haar voorbij schieten. Ze nam een scherpe bocht naar links en schoot de motor naar zijn maximum snelheid. Roekeloos, reed Lara over rotsen en slipte kruislings over het terrein en het geluid van kogels langzaam achter haar vervaagd. Ze nam een laatste blik over haar schouder als ze haar weg vervolgd naar Al-Hillah.

Lara reed door de nacht naarmate ze over het onbekende landschap crost. Ze was er vrij van overtuigd dat ze haar plattegrond juist volgde, maar ging toch even af en toe controleren. Bovenin, scheen de maan een geriefelijke gloed over het land, wat haar onderweg verlicht. De koele wind blaast door haar weg naarmate ze verder rijdt. Ze kwam er met de seconde dichterbij en dichterbij, en kon niet wachten totdat ze eindelijk haar eindbestemming had bereikt.

Een paar uur later, arriveerde Lara bij een spoorweg. Ze slipt tot een halt, en draait haar motor op het laatste moment, stoppend tot ze evenwijdig bij het spoor staat. Ze pakt haar plattegrond uit haar rugzak en knikte als ze haar locatie goedkeurt. Al-Hillah was nu niet zo ver meer, hoogstens een paar uur nog.

Ineens, schijnt er een licht over het horizon achterin. 'Precies op tijd,' merkt Lara op, geeft vol gas en schiet weg. Ze rijdt langs de spoorweg als ze de trein opmerkt, die steeds

dichterbij komt. Net als het een smalle opening in rijd van het terrein, spert ze naar rechts en geeft nog meer gas, racend op een smalle heuvel. Over haar schouder kijkend, kon Lara de trein uit de tunnel zien komen. Het ging sneller naarmate het een heuvel afdaalde. Ze gaf het een kleine voorsprong, en rukt dan de motor vooruit, slippend en glijdend over het zand en de keien. Ze hurkt naar beneden als de motor volle snelheid bereikt. Op het laatste moment, forceert Lara de motor naar voren en vliegt over de rand van de heuvel.

Lara zeilde door de lucht, compleet in de lucht en houdt goed haar handvaten vast. De trein rijdt met hoge snelheid onder haar door als ze er naartoe rijdt. Zodra ze begint te dalen, hield ze zich klaar voor de harde landing. De motor landde hard op een van de treinstellen. Het stuiterde, wat Lara bijna de lucht in deed vliegen. Net als het weer gebeurde, springt ze eraf, en land zachtjes op de grond. De motor gleed opzij en viel kapot naar beneden op de grond. Ze draait zich om en gaat zitten, lachend als de zon weer een lange reis aflegt naar de horizon.

Als de trein in de volgende halte stopt, laat Lara zich snel zakken naar de zijkant van het treinstel en land op de grond. Ze draait zich om en neemt even goed de nieuwe omgeving in haar op. Verschillende huizen en gebouwen hadden hun plekje gevestigd op het droge land. Ze waren gemaakt van bakstenen die waren meegenomen uit Babylon in 1101 toen de stad werd gebouwd. Verscheidene mensen waren druk in de weer in de straten, druk met hun dagelijkse bezigheden. Al-Hillah stond bekend als een van de hoofdgraanmarkten op de Euphrates Rivier.

Lara deed discreet haar pistolen in haar rugzak en begon langs de kleine markt te lopen. Verkopers stonden in één lijn in de zanderige straten, en ze verkochten vers fruit vanuit hun kruiwagens. Lara glimlacht als ze hen voorbij loopt, en merkt wat vreemde

gezichtsuitdrukkingen op sommige plaatselijke bewoners. Ze keert naar een andere straat, zoekend naar iemand die haar misschien kan helpen. Als ze een paar meer huizen langsloopt, gooit er een vrouw haar deur open en zwaait naar Lara.

‘Hallo!’ zei ze.

‘Goedendag.’

‘Mijn naam is Haneefa, een ware gelovige,’ stelde de vrouw zich voor als ze naar Lara’s hand reikt.

‘Lara.’ Ze schudde elkaars handen.

‘Laat me raden: Hangende Tuinen?’

‘Is het zo duidelijk?’ Lachte Lara.

‘We krijgen niet zoveel toeristen meer in deze stad, maar als ze komen, vind ik het heerlijk de historie over het te vertellen!’

Lara glimlachte, met de gedachte niet te worden ingezogen in de zogenaamde kleine toeristen truc, maar dacht om toch maar een bezoekje te brengen aan de Azami vrouw om meer over de Tuinen te weten te komen.

‘Nou? Wil je binnenkomen? Ik zal je een speciale waarde geven aangezien je alleen reist.’

Lara knikt en volgt haar naar binnen in het huis. Zoals de anderen, was het kleine huisje geheel gemaakt van bakstenen en klei. Delen van de muren waren ingehakt en gevormd tot haken voor kleding en hoekjes voor bezittingen. Haneefa leek alles in haar bezit te hebben waar ze van kon leven, maar had zeker geen kwistige levensstijl. Lara nam plaats op een tafel tegenover haar en nam een klein drankje aan.

‘Zo, wat brengt jou nou echt tot Al-Hillah in je eentje?’ vroeg ze onderzoekend.

Lara deed haar rugzak af en zette die op de tafel. ‘Zoals je al eerder raadde, ben ik hier om de Hangende Tuinen van Babylon te zien.’

De vrouw moest lachen. ‘Je hebt toch zeker wel gehoord dat ze niet bestaan?’

Lara knikte als er een kleine frons in haar voorhoofd komt. ‘Jazeker, maar ik geloof dat ze echt hebben bestaan, en ik ben hier om ze met mijn eigen ogen te vinden.’

‘Iedereen hier, is naar de plaats geweest. Alles wat er nog over is zijn ruïnen. Er is geen enkel bewijs dat bewijst dat ze er daadwerkelijk waren, maar je hebt me erbij. Op enkele momenten geloof ik dat ze hoog boven deze woestijn stonden.’

‘Wat kunt u er mij over vertellen?’ Vroeg Lara. En nam een slokje van haar drankje.

Haneefa’s ogen twinkelde en ging even rechtop in haar stoel zitten. ‘Ze hebben een fascinerende geschiedenis, Lara.’

‘Ik heb begrepen dat Koning Nebuchadnezzar ze voor zijn vrouw heeft gebouwd om haar op te vrolijken?’

‘Juist!’ Antwoorde Haneefa opgewonden. ‘Officieel woonde zijn vrouw in Perzië, wat zoals je al wist, exact het essentiële omgekeerde is van Babylon. Wat me nog meer fascineert is dat Babylon alleen maar uit zand en stenen bestond voor zijn creatie. Er werd gezegd dat de Tuinen 124 meter breed bij 124 meter lang en meer dan 24 meter hoog waren. Uiteraard kan deze informatie vals zijn. Andere bronnen beweren namelijk dat ze 93 meter hoog zijn. Alleen al het ontwerpen van de Tuinen moet oneindig hebben geduurd.’

‘De gebouwen van hier zijn toch op dezelfde manier als de Tuinen gebouwd?’

Haneefa schudde haar hoofd. ‘De bakstenen waren uit klei gemaakt, die met de hand waren gekneed, en die lieten drogen in de zon om uit te harden. Kun je je voorstellen hoeveel miljarden bakstenen dat heeft moeten kosten? Ik heb van een medegelovige gehoord dat de Tuinen uit genoeg bakstenen waren gemaakt om de Aarde met de Maan te sluiten, of om er vijftien keer mee over de wereld heen te wikkelen!’

‘Ongelooflijk,’ antwoordde Lara. ‘Geen wonder dat het een van de Wereldwonderen is. Ze waren bijna zover als de piramides.’

‘Ze zijn een spectaculaire fantasie, helemaal omdat ze in deze brandende terrein zijn geconstrueerd.’

‘Wat me zelfs nog meer aanlokkelijk maakt: de Tuinen zelf laten bloeien in deze omgeving.’

‘Precies! En om precies te zijn, zijn er zesenzeventig soorten planten opgenomen die daar waren geplant. Nebuchadnezzar ging tot het extreme om zoveel mogelijk loof en bloemen te verzamelen van over de hele wereld.’

‘En dit brengt ons tot de volgende mysterie: hoe hij het in leven hield,’ stelde Lara vast. Haneefa schudde haar hoofd in ongeloof. ‘Het proces om de Tuinen vochtig te houden is haast niet voor te stellen. Ze gebruikten de Euphrates Rivier als hun waterbron. Er zijn vele verhalen geweest over hoe ze het water in de Tuinen kregen. Sommige zeggen dat ze pompten, of waterputten, maar niemand kan het met zekerheid vaststellen.’

‘Compleet onrealistisch,’ gaf Lara als opmerking, achterover leunend in haar feutuil. ‘Heeft u ooit de tijd genomen om ze te zoeken?’

Haneefa moest lachen, wat de kopjes deed ratelen op de tafel. ‘Lara, ik ben daar zo vaak geweest, sommige mensen denken dat ik daar woon!’

‘Wat is er nog over?’

‘Niet veel, jammer genoeg. Een stapel met zand en stenen. Niks om te bewijzen dat de Tuinen daar geweest zijn, maar ik ben net als jou: vastbesloten om het tegendeel te bewijzen. Wanneer er mensen langs lopen die ze willen bezoeken die bied ik mijn wijsheid aan. Op die manier leven de Tuinen voor altijd voort in mij; wat ze zelfs nog meer echt doet lijken.’

Lara glimlachte en ging op het randje van haar stoel zitten. ‘Ik wil nog steeds erg graag naar de plaats gaan en een kijkje nemen. Kunt u mij daar naartoe brengen?’

‘Maar natuurlijk! Maar eenmaal daar aangekomen moet je alleen verder, ben ik bang. Ik moet voor wat mensen zorgen, buiten Al-Hillah. Ik zorg voor de afspraken en we vertrekken morgenvroeg. Wat vind je daarvan?’

‘Perfect, ik kan niet wachten.’

Haneefa duwde Lara in een kleine kamer in het huis waar ze kon overnachten. Lara bedankte haar normaal voor de hulp, en ging naar bed. Binnen een paar minuten was ze in diepe slaap, dromend over exotische tuinen vol met verse bloemen en weelderige landschap.

Het was vroeg in de ochtend als Haneefa Lara wekt om te zeggen dat ze moeten vertrekken. Lara kleed zich snel aan en at ontbijt. Ze greep in haar rugzak, haalde er wat geld uit en legde dat op de tafel.

‘Lara, dat is veel te veel,’ zei Haneefa met open mond, met grote ogen gericht op de biljetten.

‘Het is geen probleem. Trakteer jezelf op wat leuks.’

Nadat ze klaar waren met eten, verliet de vrouw het huis en liep door de markt naar een wachtende jeep. Ze stapten in, en Haneefa sprak in het Arabisch tegen de bestuurder. Net als ze de motor willen starten, komt er een zwerm met bewoners naar de zijkanten van de jeep toe gerend, lachend en wijzend naar hun.

Haneefa zuchtte en rolde haar ogen. ‘Er zijn een hoop mensen die mij nogal amuserend vinden, mensen meenemen op zoek naar de Tuinen.’

Lara ging achterover zitten en keek naar de mensen. Een klein jongetje rent mee aan de zijkant van de jeep, als ze erlangs rijden. ‘Veel geluk!’ schreeuwde hij, zijn zware accent maakte het moeilijk te begrijpen wat hij nou eigenlijk zei.

Lara grijnsde en knipoogt naar hem. Ze opent haar rugzak en controleert of al haar spullen compleet waren. Ze nam een kleine slok uit haar veldfles, en slaat dan haar arm over de zijkant van de jeep als ze de markt verlaten.

Wanneer ze aankomen bij de plaats, begon de zon net zijn briljante stralen te schijnen over het land. Hitte golven waren zichtbaar aanwezig boven de horizon, een heldere indicatie van het aankomende weer. Lara klimt uit de jeep en keek rond. Het land voor haar, liet zand, stof en ruïnen zien. Ze fronst als ze verder gaat met kijken. Het terrein zag er als ieder ander uit in het woestijn.

‘Alleen maar zand en steen,’ betwiste Haneefa, net als de plaatselijke bewoners doen. ‘Een beetje teleurstellend, nietwaar?’

Lara keerde haar twijfelende blik terug naar Haneefa.

‘Nou, Lara neem de tijd. Als ik hier kom stel ik me de Tuinen graag voor. Ik weet dat ze op zekere hoogte hebben bestaan, ik hoopte alleen dat ik aanwezig was toen het gebeurde.

Lara knikte als haar blik weer terug gaat naar de plaats.

‘Nou, ik moet weer eens gaan. Het is een nog lange weg naar waar ze mij nodig hebben. Red je het wel in je eentje als je terugkomt?’

‘Natuurlijk,’ verzekerde Lara haar. ‘Nogmaals bedankt voor je hulp en gastvrijheid.’

Haneefa zwaaide tot ziens en rijd weg in de jeep.

Lara gooit haar rugzak af en gaat op een rots zitten als ze een slok uit haar veldfles neemt. Ze beschermt haar ogen tegen de zon als ze rondkijkt. De puin was zeker geen bewijs van het bestaan van de Tuinen, maar ze was standvastig in haar mening van het Wonder.

Ze stond weer op en begon rond de ruïnen te lopen. Eens in de zoveel tijd hurkte ze even om de ruïnen te bestuderen, hopen op een stukje aanwijzing. In de late jaren 80 was er een soort van restauratie gedaan, maar vandalen hadden het allang weer verwoest. Lara had gelezen dat het project in 1991 was verlaten, en dat er sindsdien weinig interesse werd getoond op de plaats.

Ze kwam langs een kleine stapel met stenen en hurkte neer om ze te onderzoeken. De meeste brokkelde gelijk in een wolk van stof. In de opeenvolgende uren zocht ze de rest van het terrein af door het zand, met gebruik van haar vergrootglas onderzocht ze verschillende delen van de ruïnen. *Dank je wel, Winston!* dacht ze.

Na een lange tijd gedetailleerd te hebben gezocht, ging Lara weer even uitrusten en dronk gelijk wat uit haar veldfles. Keek ze nou ergens overheen, of was er daadwerkelijk niks om naar te kijken? Uiteindelijk, sprong ze overeind, en ging verder met nauwkeurig zoeken naar ieder stukje klei en steen dat ze tegenkwam. Dan ineens, trok een interessant stukje klei haar aandacht. Ze pakte het op en begon het voorzichtig te onderzoeken. Het zag er naar uit dat er iemand met een mes verschillende lijntjes in heeft zitten te graveren. Officieel kwamen ze in het midden tot één, is toen in zeven lijnen gesplitst, wat leek op een incomplete ster.

Lara ging voorzichtig met haar vingers over de lijntjes, ze voelde aan dat ze in verschillende dieptes waren gesneden. Elk daar opeenvolgend lijntje dan de één daarvoor. Ze wist niet zeker of het met opzet was gedaan, of waar het stukje voor was, maar ze besliste toen maar om zich eraan vast te houden. Na wat langer te hebben rondgezocht, maakte Lara haar weg richting de Euphrates Rivier. Ze knielde neer, waste haar handen in het warme water, en keek weer achter zich naar de ruïnen. De Hangende Tuinen waren nu net een *waandenbeeld*, vooral omdat ze net eindelijk bij de plaats is aangekomen. Ze haalde het kleine stukje uit haar rugzak en begon het weer te bestuderen.

Lara goot er wat water overheen, wat liet zien dat het water in een voor een in elk lijntje liet stromen. Ze draaide het stukje klei om en liet het water eruit vallen, en giet dan nog een handje vol water er overheen in de eerste spleet. Het vulde gelijk het gat, en het overige water stroomde in de andere zes ruimtes. Zodra het water zijn plek had gevonden, zag Lara dat alle lijntjes leeg waren, behalve de zevende die al het water had, en het volgende moment was al het water weg. Lara draaide het stukje om, en zag een klein gaatje in de bodem, direct onder de laatste lijn.

Ze stopte het stukje weer weg en ging terug naar het punt waar ze vertrok. Nog steeds zoekend in het zand, stoot ze plotseling haar voet tegen iets. Lara hurkte neer, en gebruikte haar hand om het zand weg te vegen, wat een klein stukje klei onthulde in een vorm van een pijp. Ze zet haar rugzak naast haar neer en gebruikt beide handen om het zand weg te graven en te duwen rondom het stukje.

Na 30 centimeter te hebben gegraven, schraapte ze haar hand langs iets hards. Ze greep naar een dicht bijzijnde kei en gebruikte het om al hakkend het harde zand weg te halen van het oppervlak. Toen ze klaar was, betrapte Lara zichzelf erop dat dit een enorme ontdekking moet zijn op de plaats. Het kleien pijpje stak omhoog uit de basis vast in het zand. Ze merkte kleine etsen op de basis en gebruikte haar vergrootglas voor een beter kijkje. De basis was een imitatie van het stukje wat ze eerder had gevonden! De etsen die ze eerder had onderzocht getekend op de hele doos, waren zo getekend om het hele oppervlak ermee te draineren. Ze hield het eerste stuk dat ze had gevonden naast de basis en vergeleek de twee. Ze waren zeker hetzelfde, maar wat moest ze er in hemelsnaam mee doen?

Ze draaide het eerste stuk om en schraapte een laag met hard zand weg, wat gelijk kleine etsen onthulde in het klei. Lara blies het overgebleven zand weg en keek door de vergrootglas. Iemand had kleine afbeeldingen in de bodem gegraveerd. Het eerste plaatje liet drie kleine golven zien, van de een op de ander. De tweede was een kleine verticale lijn,

gevolgd door verschillende stipjes. De laatste afbeelding leek op een zon dat vele wilde hitte golven liet zien die vanuit het midden sprongen.

Lara tapte op de eerste afbeelding. ‘Water.’ Ze bewoog naar de tweede en pauzeerde. ‘Tak? Recht? Hoogte of iets?’ Ze ging zo nog even door, en stopte bij de volgende. ‘Modder, of waterdruppels? Tafereel van iets, misschien.’ Ze keek naar de zon afbeelding en ging in gedachten door naar de anderen. Lara beet op haar onderlip, denkend wat het geheel nou zou kunnen betekenen.

‘Water, modder, de zon...wat eigenlijk de formule voor plantenleven is.’ Ze hurkte weer neer en bekeek de kleine vast in het zand. Ze gleed haar hand langs de pijp, per ongeluk gaat er een laagje zand mee. Ze merkt dan een kleine kras in het kleien pijpje, ging op haar handen hurken, en boog zich naar voren voor een beter uitzicht. Er waren symbolen die identiek waren op de gene van het kleien stukje. Naast het plaatje van water waren twee smalle lijntjes. Naast het verticale ets was een smalle lijn, gevolgd door drie tekentjes die aangrensdten tot de stipjes.

‘Dit moeten de hoeveelheden zijn,’ fluisterde Lara in zichzelf. Ze stond op en haastte zich naar de rivier. Ze schept een handvol met water en vult de eerste twee lijntjes in het kleien stukje dat ze als eerste gevonden had. Voorzichtig kwam ze terug en deed zachtjes het water in het pijpje, soms druppelend langs de zijkanten. Dan, uit het niets, spuit het water terug omhoog, en spoot uit de top.

‘Zijn we een beetje onbeheerst?’ zei Lara, met haar hoofd op en neer gaand. Ze ging terug naar de rivier en goot nog een handvol met water in het andere kleien stukje. Ze kijkt toe als het water in en uit de lijnen stroomt totdat het allemaal in het laatste deel is beland. Ze drukte haar vinger onmiddellijk aan de onderkant om te voorkomen dat het water eruit stroomt, en rent dan terug naar het pijpje. Ze zette het kleien stukje in het midden van het

pijpje, en haalt dan haar vinger weg om het te laten stromen. Zodra het weer leeg was haastte ze zich terug naar de rivier om de hele procedure weer af te maken.

Toen ze het tweede deel met water had gelegegd ging Lara achterover zitten en keek. Een minuut ging voorbij en niks gebeurde. Ze wachtte nog een paar seconden en was opgelucht wanneer niks van het water omhoog kwam. Ze controleerde de zand afbeelding weer en vroeg zich af over de hoeveelheid dat het vertoonde. Ze greep een handvol met zand en gooide het over de eerste lijn. Zonder een moment, blies er een zachte wind het zand over het kleien oppervlak. Wanneer het zijn plekje had gevonden, lag elk laatste stukje zand in de zevende lijn. Lara hield het boven het pijpje zodra het zand erbij was gedaan. Ze deed dit tot tweemaal toe, en wachtte nogmaals voor enige veranderingen. Ze staaarde naar het tweede plaatje en fronste. Wat was het? Op dit moment, had ze alle ingrediënten om een soort van plantenleven te verdragen.

Lara stond even stil als haar ogen langzaam naar het rivier draaien. Dan, grijnzend, sprint ze naar de rivier, spetterend in het water. Ze liet haar armen erin zakken en begon er mee te zwaaien. Haar hand schept tegen een stuk zeewier en trekt het uit de bodem. Lara keert terug naar de pijp en stopt de zeewier erin. Ze ging een stuk achteruit en keek in afwachting. Niks gebeurde. Dan herinnerd ze de afbeelding van de zon.

‘De hitte golven waren zo’n beetje goed verklaard,’ mompelt Lara in zichzelf. ‘Het heeft hitte nodig, iets heel heets.’ Ze greep naar haar rugzak en haalt er een gloeistick uit. Ze steekt het aan en richt het voorzichtig voordat ze het in de pijp laat vallen. Dan barst er een grote vonk uit, wat meteen Lara’s reflexen wakker maakt. Achtereenvolgend op het eerste alarm, blaast er ineens een dunne lijn van wolk uit de pijp. Lara grijpt naar haar rugzak en bind het er gelijk aan vast. De dunne lijn van rook ging door in de lucht, kerend, vlechtend van voor naar achter, bijna hetzelfde als een slang dat onder hypnose is door een

slangenlokker. Lara's starende blik hield stand, als ze langzaam onder hypnose komt door de geheimzinnige rook.

Ongekend tot Lara, die nog steeds in een lichte trance keerde, smolt de opening van de pijp heel traag totdat het compleet afgesloten was. Het lijntje rook begon ineens op te zwellen, dat groter en groter werd met de seconde tot het in de hele ruimte was uitgebreid, en zich in een lichte nevel had gevormd. Een klein zuchtje wind blies op Lara's gezicht, alsof het de bedoeling had om haar wakker te maken. Ze knipperde een paar keer en kwam tot volle bewustzijn. Als haar ogen het nieuwe landschap hebben bereikt, vonden ze iets wat eerst onverwoestbaar leek. Lara was voor heel even verlegen als ze haar armen losjes langs haar lichaam laat hangen. Dan, zonder enige waarschuwing, begon de nevel te stijgen. Lara's ogen stonden direct stil op zijn plaats, met haar hoofd licht omhoog gericht, en haar mond open als een verbazende blik als er stukje bij beetje een nieuw en ongelooflijke zicht voor haar neus word onthuld.

Een wonderbaarlijke berg verscheen voor haar, en het enige wat ze kon doen was staren naar het Wonder; wat ze geloofde waar bleek te zijn werd nu bevestigd, recht voor haar neus. De kunstmatige berg stond hoog en trots in de verdorde landschap, wat een kleurrijke buitenkant liet zien dat er uit zijn plaats stond. Fantastische poorten markeerde de ingang.

Van een afstand, leek de berg op een piramide bedekt in dicht gebladerte; honderden bomen stonden in het gelid langs het bergachtige terrein, sommige die tot een extreme hoogte kwamen van meer dan vijftien en een halve meter.

Lara staarde naar het exotische uitzicht, compleet teruggetrokken van zijn schoonheid.

Als ze haar weg maakt naar de poort, pikt ze wat kleinere details op. Er waren net zoveel als dertig stijgende terrassen. Mooie bomen en lianen hingen over de terrassen, wat dus de naam Hangende Tuinen aangaf.

Wanneer Lara de ingang nadert, worden er pure witte pilaren zichtbaar, elke als biedende ondersteuning voor de terrassen. Ze haastte zich door de poorten, en pauzeert als er een golf van gelukzalig gevoel door haar heen vloeit. Ze houdt zich vast aan de deurpost en hijst zichzelf vervolgens omhoog op haar tenen om een snelle blik naar binnen te nemen. Ze kon niet precies peilen hoe ze voor de ingang van de Tuinen stond. Na honderden jaren van speculaties en ongelof, de Hangende Tuinen van Babylon waren toch echt daar. Ze zijn hier al die tijd al geweest, op een of andere manier geconserveerd onderin het zanderige landschap. Klaar om elke centimeter uit te pluizen, duwt Lara de poort open, en loopt binnen het binnenste bestaan.

Een zachte bries begroette haar aan de andere zijde van de poort, wat een frisse geur met zich mee droeg. Met maar een paar meter stond ze oog in oog met een standbeeld dat direct haar aandacht trok. Lara loopt er naartoe, en is perplex over het vreemde object. Het lichaam was ingehakt in de vorm van een draak, met een enorme hoeveelheid details die ingewikkelde schubben creëerden. Zijn hoofd, vreemd genoeg, was gevormd in een gehoornde ader, met duivelsachtige ogen die een waarschuwing voorzag. Het bezat twee leeuwen voorpoten en twee roofvogel achterpoten. Het standbeeld had een indrukwekkende hoogte van één meter zesentachtig hoog, en was bedekt met een glazuurlaag. Op zijn buik was een kleine gedenkplaat geplaatst.

“Marduk: Schepper van het Universum en Oppergod van Babylon.” Lara strekt haar arm uit om het ongewone object te voelen als er ineens een energiestoot haar hard tegen de zijkant raakt. Ze wankelde zijdelings, gelijk grijpend naar haar pistolen en richt ze naar de zijkant. Ze bewoog snel haar benen om evenwicht terug te vinden, en Lara buigt gelijk haar

benen in een vijandige stand. Als haar ogen snel hun rondje hebben gedaan, begint de tijd enorm snel af te nemen, totdat het stil staat op het heden.

Lara voelt een ongewone sensatie die haar overneemt als alles, behalve haar gedachte stil staat. Wroetend naar de plek, zag ze dat de Tuinen snel van gedaante begon te wisselen. Alle bladeren aan de bomen begonnen te krimpen en vielen op de grond. Alle bloemen verwelkten en vielen om, gevolgd door alle standbeelden die verweerden tot hun eens zo mooie staat. Dan, in een oogwenk, werd de pauze opgeheven en ging de tijd verder voor haar. Lara fronst als ze rondkijkt in ongeloof. Ze draait geheel om, om zijn volledige verandering te bekijken. Alles was dood, gekreukt en oud. Een stilte nam het over, wat schaduwen over alles heen deed komen. Een eenzame blad trilde op de grond, gestoord door de plotselinge transformaties. Het standbeeld dat triomfantelijk nog enkele momenten voor Lara's neus stond, was somber, zijn eens zo mooie schubben nu dof en gescheurd.

Dan zonder enige waarschuwing, komt er een schrille huil van boven, en een grote gier komt dalend op Lara af, met zijn klauwen klaar voor de aanval. Ze haalt haar pistolen tevoorschijn en begint op de vogel te schieten. Met zijn fluorescerende ogen schijnend op haar laat hij weer een harde kries horen. Met zijn klauwen voor zich uitgestrekt, dook het op haar af, klaar om haar gezicht in stukken te scheuren. Snel doet ze een salto opzij en begon al vurend te schieten. Een van de kogels doorboorde zijn lichaam, wat direct in de tegengestelde richting draaide. De gier landde recht bovenop het standbeeld, glijd dan naar de zijkant, op de grond. Een dikke rode sliert met bloed druipt uit het standbeeld, elke druppel dat lichtjes op het lijk valt. Lara doet een pistool terug in haar holster, als ze haar weg vervolgd verder in de tuin.

Iets heeft voorgevallen in Babylon en Lara voelde zich geroepen om uit te zoeken wat het nou eigenlijk was. Misschien zou ze wel ontdekken waarom de Tuinen op een dag waren verdwenen, en waarom er zo weinig informatie over te vinden was. Als ze hun ware betekenis

wilde ontdekken, moest ze een zoektocht uitvoeren van elke centimeter van het terras. Ze ging verder, op weg naar de gebroken stukken van de gevallen standbeelden, en dode planten. Niks op de eerste level was interessant genoeg dus gaat ze naar een trap dat leid naar de volgende level. Ze zette haar rechtervoet op de eerste tree, en voelt een licht gedonder onderin. Ze pauzeerde even voordat ze zich inzet voor een sprint.

De treden begonnen ineens onder haar af te brokkelen, vallend op de grond beneden. Ze snelde haar pas terwijl ze zo licht mogelijk op haar voeten wilde komen. Net als ze halverwege de trap is, vouwt de trap voor haar ineen en brokkelt af in stukken. De paar treden vooraan die over waren begonnen te trillen, en op het laatste mogelijke seconde, duwt ze zich springend naar voren in de lucht van de tree. Ze grijpt zich aan de rand. Stukken van de trap brokkelde onder haar vingers, stortend op de stapels van stof beneden. Haar vrije arm slingerde rond in de lucht als ze probeert naar de volgende rand te grijpen. Net als haar andere hand begint weg te glijden grijpt ze naar de rand en hijst zich onmiddellijk omhoog. Ze draait zich om en kijkt over de rand.

‘Wat niet naar beneden kan, moet omhoog komen.’ Ze veegt stukjes met klei van zich af en doet haar rugzak weer goed. Verschillende lianen hingen rondom het omtrek van zijn level en hun eens zo weelderige bladeren hingen er nu in een gekreukelde troep overheen. Lara grijpt er naar en borstelt er met haar handen langs. De oude bladeren braken gelijk in stukjes, wat een regen met puin naar beneden liet vallen. Ze vervolgde haar weg naar de tweede level, haar laarzen stappend over droge en gekrakte planten. Plotseling, ziet Lara uit haar ooghoek iets bewegen. Ze draait haar hoofd opzij, maar er was helemaal niemand te bekennen. Met beide pistolen voor haar uit gericht, maakte ze voorzichtig haar weg naar voren, draaiend in kleine cirkels, oplettend dat niemand haar bespringt.

Net als ze nog een draai maakt, stoot Lara hard haar laars op iets op de grond. Lara boog naar voren als er net een scherpe mes uit de grond omhoog schiet. Ze deed er geen

moeite voor om terug te deinzen –ze kende deze soorten vallen. Ze sprintte naar voren, springt aan een stuk door, langs de dodelijke messen. Geluiden van schrapend staal vielen de ruimte binnen, elk piepend geluid dat hielp haar pas en vastbeslotenheid hoog te houden. Lara gluurde over haar schouder, verbaasd over de veld met messen dat sterk en triomfantelijk stonden. Meteen, net als ze haar hoofd naar voren brengt, boort er een mes zich in de grond net een aantal centimeters van haar af. Zonder enige aarzeling, begonnen er nog meer messen omhoog te schieten, ziftend richting haar. Lara's ogen schoten van links naar rechts; ze was wat wel een eeuwigheid duurde een beslissing aan het nemen. Zes extra messen schoten omhoog, van een kleine afstand.

Lara stond op de enige deel van de grond waar één mes zijn openbaring ging maken. Adrenaline giert door haar lichaam als ze snel ineem hurkt, en zichzelf recht omhoog in de lucht schiet. Het dodelijke mes sprong omhoog, met maar een millimeter van haar voeten verwijderd. Ze grijpt naar een slingerpaal wat uit de muur schoot. Met haar handen stevig om de redder in nood, sluit ze het vast. Lara's hart bonst hevig in haar borst omhoog in haar keel als ze naar adem hapt. Ze bekijkt de ruimte onder haar, klaar om alles en iedereen neer te steken die hun leven willen riskeren. Wanneer ze naar een uitweg zoekt om uit haar huidige situatie te ontsnappen, luid er een harde krijs door de lucht van bovenaf. Drie grote vogels zwiëpten over de rand van de bovenste terras.

Lara's gezicht veranderde in een frons als ze hard haar tanden op elkaar zet, klaar voor de aanval. De eerste vogel duikt naar beneden met zijn poten voor zich uit gestrekt. Met één hand hangend aan de paal, pakt ze met de ander haar pistool. Ze gooit de pistool over haar hoofd en schiet twee kogels af. Met een kleine piep dat uit z'n bek verlaat stort het neer, op Lara's hoofd neerkomt en het daarna z'n dood verder invalt. De tweede en derde vogel vlogen beide in tegengestelde richting, cirkelend om haar lichaam. Eén schoot richting haar been en zijn klauwen klemde zich vast in haar vlees, wat daarna een goed stuk van haar

been weg schraapte. Ze liet een krijs horen en schopte de vogels zo hard als ze kon van haar weg, al sturend vloog het recht in een afwachterende mes.

De laatste vogel flitste met zijn ogen naar haar voordat het naar de volgende level vertrok. Ze gromt zodra ze haar pistool wegstop, en merkt een lijntje van bloed op dat uit haar wond sijpelt. Dan ineens, voelt ze de slingerpaal een beetje zakken, wat haar lichaam automatisch steviger aan de slingerpaal liet vasthouden. Het begon meer te buigen, en trok langzaam uit de muur. Lara grijpt de slingerpaal met haar andere hand en hijst zichzelf omhoog, en laat zich dan weer vallen in een zwaai. Ze zeilde naar voren, wat haar lichaam een paar keer om de slingerpaal deed slingeren. Net als het laatste deel van de paal vrij kwam te staan, laat Lara los, wat haar lichaam door de lucht deed slingeren. Ze vloog over de laatste paar messen voordat de zwaartekracht haar omlaag trok, naar beneden op de grond.

Ze landde hard, met haar knieën gebogen voor een zachte landing, en eindigt in een voorwaartse rol. Haar been brandde waar de vogel haar had aangevallen, en zocht naar iets om het bloed mee weg te vegen, maar zag dat scherpe lianen en takken niet de oplossing waren. Ze knielt neer en schept een beetje zand van de grond en doet dat op de wond. Een scherpe pijn gaat door haar borst als ze uitademt, met een poging de pijn wat te verlichten. Lara verkent de level verder, en vind maar niks nuttigs. Als Lara klaarstaat voor de trap naar de volgende level, ziet ze iets voorbij schieten. Ze trekt haar pistolen en draait ze naar de zijkant. Er was helemaal niemand. Ze beweeg haar armen in alle richtingen als ze omdraait.

‘Wat is er in hemelsnaam aan de hand?’ mompelt ze. Ze stop haar pistolen weg en gaat snel de trap op. Als ze de top bereikt, komt ze tot een stop. Een hoge, donkere standbeeld van een draak lonkte voor haar gezicht.

‘Het drakenstandbeeld,’ fluistert ze, ‘wat een voorspellende kracht symboliseert.’ Het stond op een keramiek voetstuk van met zorg gemaakte tegels. Afgeschilferde blauwe verf had zich op de grond verzameld. ‘Dit moet prachtig zijn geweest toen het gemaakt werd,’ zei ze hardop. Ze ging voor de draak staan en glijd haar hand over zijn ongelooflijke gladde oppervlak. Wanneer ze het gezicht aanraakt, valt zijn mond open en schiet er een bal met vuur uit. Lara duikt gelijk naar beneden, en de hete vlam schiet over haar heen. Ze doet haar hoofd opzij, met haar ogen gericht op de vlam zodra ze er van onderen vandaan kruipt.

Lara staat naast het standbeeld, proberen uit te vinden wat ze moet doen toen er ineens een vlam eruit schoot. Een minuut ging voorbij, en de vlam keert twee keer zo sterk terug. Lara knikt en lacht in zichzelf als ze zich klaarmaakt voor haar volgende poging. In de tijd dat de vlam dooft, spert ze vooruit en schuift haar hand in de bek van het standbeeld. Haar handen gaan langs de tong en drukt het stevig naar beneden. Ze trekt gelijk haar hand eruit en springt naar de zijkant met maar een halve seconde de tijd voordat het weer vuur uit z’n bek begon te spuwen. Het geluid van ratelende kettingen vond zijn weg tot Lara, wat haar direct alert maakte. Ze rent langs het standbeeld, en verlaat het opvliegende beest voor nu. Lara kwam nu langs een nieuw deel van het terras, wat werd geblokkeerd door omgevallen pilaren. Aan de rechterkant, stond een kleine poort open, wat tot de kern van de Tuinen leidde. Voordat de deur op slot dicht klapt rent ze de tunnel door. Op het moment dat ze binnen is, stapte ze op een drukplaat, wat de poort naar beneden liet vallen. Ze stapt er nogmaals op, maar niks gebeurt. Ze keek verderop maar kon niet uitmaken wat aan de voorkant was want het licht scheen maar een klein deel van buitenaf. Nadat ze een gloeistick heeft aangestoken, gaat Lara verder de tunnel in, met een pistool geladen en al aan haar zijde.

De modder dat de zijkanten van de tunnel bedekte was helemaal opgedroogd, en kleine stukjes vallen op de grond. Er golft een stalen stank, soms in korte briesjes van de wind. Zo nu en dan loopt ze langs afbeeldingen dat op de muren waren geschilderd. De eens

zo heldere gekleurde verf zat overal verspreid in de loop der jaren, en kleine scheurtjes dat het afmaakte. De tekeningen bestonden uit dieren vluchtend van de krokodillen naar draken wat erg veel op het standbeeld leek dat ze eerder tegen was gekomen. Ze was niet zeker over wat de afbeeldingen nou betekenden, maar daar zou ze snel genoeg achterkomen.

Even later, bereikt Lara het einde van de tunnel en bevindt zichzelf in een kleine, ronde kamer, gemaakt uit de kleien bakstenen, net als de rest van de Tuinen. Ze liep naar het midden en keek omhoog, verbaasd over hoe hoog de schacht wel niet was. Iedere verdieping had wel een paar ramen dat zonnestralen door liet. De muren waren verouderd, en stukken klei waren eraf gebrokkeld en hadden zich in hoopjes op de grond verzameld. Op een moment, hadden lianen de muren gelijnd en groeiden er kleine plantjes tussen de bakstenen, maar alles wat er nu nog over was waren blootgelegde boomtakken en ineengeschrompelde gele bladeren.

Twee touwen hingen aan het plafond, en eindigt net boven haar hoofd. Lara pakt er voorzichtig eentje, en ontsnapt dan terug in de tunnel, afwachting op een onverwelkomende douche of iets in die aard. Als er niets naar beneden stort, stapt ze nogmaals de kamer binnen en gaat terug naar de touwen. Eén touw was langer dan de ander, zo'n dertig centimeter. Ze sprong omhoog en kon nog net grip hervatten op het langste touw. Zwaartekracht trekt haar naar beneden en ze hangt opgeschort in de lucht, met maar een paar meter van de grond verwijderd. Ze klimt een stukje hoger en weer was de vloer gerezen. Lara grijnst als ze over haar hoofd grijpt en zichzelf meer omhoog trekt. Haar spieren spannen zich aan als ze aan het klimmen is, met haar armen en benen manoeuvreert ze zichzelf omhoog, en trekt op hetzelfde moment de ronde grond met zich mee onder haar. 'Niet je typische lift, maar het heeft dezelfde werkwijze,' zegt ze hardop. Met een versnelde pas duwt ze zich opwaarts. Ze passeert een aantal ramen, maar waren te klein om er doorheen te kunnen kijken. Lara wilde niet stoppen met klimmen met de kans dat haar spieren op slot schieten. De vloer van klei is nu nog een verdieping hoger gerezen van de grond. Zodra het stijgt, hakte het de lianen van de

muur dat zich erop gehecht had. Lara's armen beginnen te branden als ze hoger en hoger begint te klimmen. Ze ademt in en uit als ze het touw steviger vastpakt, hijsend hoger en hoger. Aantallen minuten gingen voorbij als ze bijna bij de top is. Een grote uitgehakte opening verschijnt met nog een paar meter ervan verwijderd. Net als ze weer haar hand wilt uitsteken, voelt ze de touw loskomen. Lara gooit haar hoofd omhoog en ziet dat de touw snel zijn knoop begon te verliezen aan de top van de schacht. Met haar tanden op elkaar geklemd, grijpt ze het touw en brengt haar lichaam omhoog, haar armen brandend en smekend om rust. Net als ze maar een meter ervan af staat, breekt het touw, en Lara valt lelijk op de bovenkant van de lift. De bodem stort naar beneden, wat de muur hard raakte, en overal brokstukken van bakstenen liet gooien. Ze hurkt om wat meer stabiliteit te vinden als de lift harder en harder naar beneden valt.

Dan ineens zoekt er een raam voorbij, en met de kleinste aarzeling springt Lara er naartoe, met haar lichaam schietend door de lucht, en op het laatste moment grijpt ze het kozijn van het raam. Eén van haar handen glijd weg, maar hersteld zich snel, en houdt het raam nu steviger vast. Ze kijkt naar beneden en ziet de lift naar beneden storten. De klei stort op de grond, splittend en brekend in ontelbare stukjes. Een grote wolk van stof vliegt omhoog, met kleine stukjes van klei dat rondom Lara vliegt. Ze draait haar hoofd de andere kant op en wacht totdat de stofwolk is verminderd. Ze blaast de puin van haar armen, kijkt terug omhoog en laat een kleine kreun horen.

Lara was halverwege gevallen en zat nou vast. Ze kijkt naar achter naar een andere raam, die iets hoger was dan degene waar ze eerder zojuist aan hing. Ze laat een hand los en draait zich naar het andere raam. Met beide voeten stevig tegen de muur gedrukt, zet ze zich af, draait zich halverwege om, en pakt veilig het kozijn vast. Weer kijkt ze omhoog, geïrriteerd door het feit dat het volgende raam verre van dichtbij was. Alhoewel het tweede touw, maar een paar meter boven haar hoofd hing. Lara kijkt om zich heen maar kon niks

vinden waar ze zichzelf mee omhoog kon brengen. Dan komt er ineens een idee in haar op. Lara hees zichzelf boven het kozijn en draaide zich langzaam om. Ze stond met haar hakken op de smalle rand van het raam. Eén verkeerde beweging zou haar naar beneden doen storten op de puntige rotsen. Ze kijkt nauwkeurig naar het touw, denkend over haar volgende stappen. Ze was er niet zo zeker van of het ook echt zou lukken, maar er kwamen geen andere mogelijkheden aan het licht tot zover, dus ze had niet veel keus. Ze verzameld al haar moed voordat ze neerhurkt en op het laatste moment over de rand richting de andere kant van de muur. Ze laat het moment voorbij varen tegenover het gat, en op het moment dat ze haar voet afzet tegen de aangrenzende muur, duwt ze zich terug in tegenovergestelde richting, duwend omhoog en af van de muur.

Haar lichaam vliegt door de lucht richting het touw, maar het verliest tijd en hoogte. Wanhopig, grijpt Lara met haar rechterhand naar het touw, rakelings erlangs. Op het laatste moment, lukt het haar om het met haar andere hand te pakken. Haar lichaam trok hard, met een paar verdiepingen hangend boven de grond. Ze greep omhoog met haar rechterhand, zwoegend op een grip op het touw. Met haar andere hand goed vast stelt ze zichzelf veilig en klimt richting het gat in de muur omhoog.

Lara was nu nog maar een paar meter van het slaapvertrek af. Ze zwaait naar voren om genoeg tijd in te winnen om de richel te bereiken, laat dan het touw los en vliegt richting het gat, haar lichaam schiet prachtig voor een gladde landing. Veilig land ze in de deuropening, blij dat ze eindelijk de top heeft bereikt. Lara schopt een kleine kei over de richel, en draait zich dan om naar haar nieuwe plaats van handeling. Ze loopt naar beneden door de kleine gang en bevindt zichzelf in een grote kamer. Pilaren van steen stonden naast elkaar tegen de muur, met daarop zware stenen tafels en planken. Het leek erop alsof het een één of ander bibliotheek was: honderden boeken lagen opgestapeld op de tafels, bedekt met een dikke laag stof en vuil. Verschillende knaagdieren, die lang geleden de bladzijdes van de boeken hadden

vernield, kronkelde overal. Lara gebruikt haar pistool om de boeken om te keren om te zien over iets interessants onder lag, maar ratten uitwerpselen stond niet op haar lijst. Ze vervolgd haar weg om de andere kant van de kamer te bekijken, waar op een gerezen platform een voetstuk lag. Ze liep de trap op en naderde de plaats. Er lag een eenzame boek op, perfect in het midden gelegd op het voetstuk. Het leek gloednieuw en onaangeraakt – zeker afgelegen van de rest.

Lara had genoeg ervaring met voetstukken en voorwerpen die erop lagen, en wist wel beter dan erover heen te walsen en op te pakken. Het boek leek té mooi, en toonde blijkbaar niet zijn ware aard. Lara stapt achteruit, draait zich om, en kijkt voorzichtig de kamer rond. Iets klopte er niet; ze kon een verandering in de atmosfeer voelen. Net als ze zich wilt terug draaien naar het boek, begint een storend signaal de kamer te beven, wat boeken op de grond liet vallen, kruimelend bij impact. Snel pakt ze haar pistolen en richt ze voor zich uit. Abrupt, suist er iets langs haar heen. Ze rukt haar hoofd opzij, en deze keek ziet ze eindelijk wat haar al die tijd heeft zitten achtervolgen.

Een grommende, lelijke skelet staat naast haar, met een lange dodelijke zwaard in zijn handen. Weer haalt hij naar haar uit, wat een koele scherpe wind langs haar gezicht doet waaien. Het nam nog een stap dichterbij en haalt nogmaals naar haar uit. Lara springt achteruit en vuurt beide pistolen op het ding af. Het skelet haast zich naar voren, met zijn botachtige benen trappelend over de grond als het weer wilt aanvallen. Lara doet een salto opzij en begon al schietend te vuren op de onverwachte bezoeker. Haar kogels barsten door de botten, wat het lichaam van het skelet naar achteren doet gaan. Het skelet leek geen pijn te lijden door de pistolen; het herstelde zich in een fractie van een seconde voordat het haar weer ging aanvallen. Dan ineens, grijpt er een scherpe prik in de achterkant haar arm. Ze draait zich

om, en ziet dan een andere skelet die haar begroet met een fijne snee in haar arm. Lara zet haar tanden op elkaar als ze een aantal schoten afvuurt naar de lelijke vijand. Ze sprint opzij, en rent dan weg van de indringers. Ze kijkt achterom, om er zeker van te zijn dat ze haar achterna zitten. Twee andere skeletten verschijnen voor haar, beide met een dolk in hun handen. Zij vielen haar ook aan, zwaaiend met hun dolken in de lucht.

‘Is het boek zo goed?’ Roept Lara op een sarcastische manier uit. Ze sprint richting hun en, op het laatste moment, springt ze over hen. Dan sprint ze terug naar de liftopening, stopt bij de rand, en draait zich terug. Alle vier de skeletten kwamen nu op haar af, met hun wapens in de lucht. De eerste twee waren maar een meter van haar af wanneer ze zich van de richel afzet en achterover in de lift springt, en het enige overgebleven touw vastpakt. De skeletten waren niet erg slim, zag Lara met amusement: ze renden direct van de zijkant en vielen in de leegte beneden. Hun zwaarden klaptten luid tegen elkaar als ze op het puin neersmakten en hun botten overal verspreid.

De twee overgebleven moordenaars bewezen wel dat ze iets leerden door observatie. Ze wachtten bij de richel met hun wapens voor zich uit gericht, klaar om haar aan te vallen met de eerste kans die voorbijkomt. Eén zwaaide met zijn zwaard, hopen het touw door te hakken. Als ze in haar hoofd zit te plannen wat ze met hun gaat doen, kijkt ze ondertussen rond. Een duivelse grijns verschijnt op haar lippen als ze hen een kleine wenk geeft. Lara gooit haar lichaam naar voren, vliegend richting de richel. Beide skeletten begonnen krankzinnig naar haar uit te slaan maar miste haar volledig. Ze slingerde terug, duwt zich dan zo hard als ze kan naar voren en vloog over ze heen. Voordat ze nog de kans kregen om zich om te draaien, wikkelt Lara zich om het touw, en slingert dan weer terug naar de skeletten. Zo hard als ze kon trapt ze met beide voeten naar voren, wat beide tegenstanders verslaat en ze over de rand doet dompelen. Lara slingert veilig terug en laat zich op de grond vallen. Ze kijkt over de richel en lacht naar de stapel met botten verspreid over de bodem.

‘Niet goed, dan maar zo. Zo, en dan nu terug naar dat boek.’ Lara rent terug naar binnen naar het voetstuk. Ze legt beide handen op het boek en pauzeert even, wachtend en zien of er nog meer andere bezoekers kwamen. Haar vingers vouwen zich om het boek en ze pakt het op, snel stapt ze van het platform. Niks gebeurde. Lara loopt naar één van de tafels en gaat op een oude kleien bank zitten. Ze streelt met haar hand over de glazuren omslag en opent het boek op de eerste pagina.

“Amytis, mijn vrouw, zal het een genoegen vinden als ze de Tuinen voor het eerst ziet. Ik ben over de hele wereld geweest en verzamelde exotische loof voor mijn meesterwerk. Niet alleen heb ik een perfecte en onmogelijke omgeving gecreëerd, maar heb ook iets wat nog mooier dan de Tuinen is, gecreëerd. Samen zullen ze werken, en eindelijk mijn visioen compleet maken. Het enige wat ik nog moet doen is het sproeisysteem aanzetten en mezelf in deze paradijs vouwen.”

Lara slaat de bladzijde om en komt een lege tegen. Ze bladerde verder maar vond niks meer dan doodgewoon wit papier, en bladert dan tot het eind. Op de laatste pagina lag een rode sleutel, mooi in het midden met een klein stukje blauwe wax.

‘Niet echt wat je noemt een boekhouder, maar je hebt tenminste alle essentiële dingen bij elkaar gehouden,’ zei Lara en stopt het boek met de sleutel in haar rugzak. Ze staat op, kijkend door de kamer voor een uitgang, maar er blonk niks nuttigs uit. Bovenin, ziet ze een houten vloer dat tussen vier pilaren word gesteund. Een houten ladder lag tot de grond, maar was in tweeën gebroken. De andere helft lang op de grond gebroken in allerlei stukjes. Lara kijkt nogmaals de kamer rond en ziet een pilaar aan de andere kant van de kamer met een grote hap uit de zijkant. Ze rent er naartoe, springt omhoog, en pakt dan de spleet vast. Als er losse stukjes afbrokkelen glijden haar vingers weg. Ze springt nog hoger en pakte een hoger

gelegen spleet vast. Heel langzaam kijkt ze de tegengestelde richting uit, en merkt ze een paar palen op aan de muur loodrecht tegenover haar. Met één hand laat ze de pilaar los en draait zich naar de eerste paal. Ze zet zich af en slingert een paar keer heen en weer voordat ze het vast heeft. Net als ze vlak over de bodem scheert, laat ze los en vliegt naar de volgende paal. De paal die ze zou moeten kunnen grijpen was gebroken. Ze stopt met zwaaien en hangt halverwege in de lucht terwijl ze de muur naast haar aan het onderzoeken is.

Stukjes muur waren weggevreten, wat gaten en gleuven zichtbaar maakten. Lara gooit haar lichaam nogmaals in een zwaai en vliegt richting de muur, en heeft zonder moeite gelijk houvast. Ze ging verder langs de muur totdat ze de platform had bereikt, en land voorzichtig op de grond, klaar om naar achteren te springen voor het geval de platform iets laat zien. Een kleine hendel zat op de muur tegenover haar. De vloer was versierd met een beschildering van een duivel. Even bestudeerde ze de afdruk, en het viel haar op dat er geen enkele kras op de afbeelding zat, maar velen hadden de vloer erom heen verwoest. De duivel was op zo'n manier geëtst dat het leek dat hij stoer in zijn gezicht was met al die donkere schaduwen erin. Zijn ogen leken door de vloer te kijken, bijna drijvend bovenop het klei. Ze gaven glans af dat haar puzzelde. Lara loopt naar de hendel en legt haar hand erop.

'De Duivel: een verpersoonlijking van het ware kwaad,' fluisterde ze. Ze draait haar hoofd om en kijkt naar de gruwelijke afbeelding terwijl ze de hendel overhaalt. Ze hield zich stil, wachtend of er iets zou gebeuren. In haar ooghoek, zag Lara dat de pilaar beneden de grond in begon te zakken. Ze keek terug naar de afbeelding en zag, tot haar verbazing, dat het verdwenen was. Ze klom op de gebroken ladder, en klom voorzichtig naar de laatste stabiele spijl voordat het lelijk naar beneden stortte. Haar been brandde, en het liet haar herinneren aan de vogel die de wond veroorzaakt had. Ze pakte beide pistolen en vervolgde haar weg voorzichtig richting het platform. Het voetstuk was nu weg; een donker gat had zijn plaats ingenomen. Ze deed één van haar pistolen weg en gooide een gloeistick in het gat. De stick

ketste van de donkere muren totdat het de bodem had bereikt. Het was moeilijk te zeggen wat daar nou beneden was, alhoewel het deed lijken alsof het naar een andere tunnel leidde. Lara stopte haar andere pistool weg en laat haar been een snelle inspectie uitvoeren voordat ze stilletjes het gat gaat. Ze pakt de gloeystick op en begon door de claustrofobische tunnel te kruipen.

Als ze aan het einde van de tunnel naar buiten komt, bevindt ze zichzelf kijkend over een grote kamer. Tientallen hoge zuilen van verschillende hoogtes stonden door de kamer heen verspreid. Daar beneden –zeker wel een metertje of negen- stonden vuurspuwers oneindig veel vuurballen omhoog te spuwen, sommige bereikten de hoogte van de zuilen. Vuur zenders bedekten het grootste deel van de muren en spuugden grote vlammen uit, hopen om een slachtoffer te kunnen raken. De lucht was ontzettend heet. Lara keek voorzichtig de kamer rond maar kon niks nuttigs vinden wat ze kon gebruiken, dus besloot ze de boel een beetje te verkennen. Ze veegde haar handen af aan haar korte broek, en springt dan vooruit op de eerste pilaar. Op het moment dat ze land, schoot er een grote bal met vuur naast haar. Lara bleef stijf, klaar om weg te springen, maar gelukkig was dat de enige vlam dat haar kwam begroeten. Ze draaide haar rug er naartoe en maakt een grote aanloop met een sprong richting de volgende pilaar. Ze greep de rand, en dan komt er weer een vuurbal van onderen omhoog. Snel schoot ze naar de andere kant, zonder enige moeite hand over hand.

Lara hijst zichzelf op en staarde naar de briljante uitbarsting voor haar neus. Ze springt naar de volgende zuil, dat kleiner dan de anderen was, en landde in een kruipende houding. Een pijnlijke grijns verschijnt op haar mond als er een scherpe pijn door haar been gaat. Net op het moment dat ze wilt gaan staan, spuwt er een vuurspuwer een grote vuurbal direct voor haar. Instinctmatig, duikt ze snel op haar buik en drukt haar lichaam stevig tegen de grond. Een ongelofelijke hittelucht blaast over haar heen zodra het vuur uit de muur spuwt. Jammer genoeg, was deze niet afgestemd en bleef maar vuurballen uitspuwen als een inferno boven

haar. Ze keek over de rand waar ze zat, maar er was niks waar ze naartoe kon gaan. Met voorzichtigheid, draait ze met een cirkel om, kijkend naar een weg die ze kon nemen. De hoogste pilaar was maar een paar meter van haar af, alleen was deze twee meter hoger dan de andere die haar bezighield. Ze keek naar beneden en ziet een kleine opening in de bodem. Er lag iets in, maar ze kon niet zien wat het was door de dikke hittegolven.

Lara hees zichzelf nog iets meer omhoog, en bekeek de pilaar waar ze opzat. Verschillende brokstukken leken te missen, dus liet ze zichzelf voorzichtig over de rand glijden en viel, om dan een van de gaten vast te grijpen. Ze zet haar voeten tegen de zijkant, zet zichzelf af, en maakt een kleine sprong naar de pilaar. Het moment van stilte droeg haar over het gat, en dan trekt de zwaartekracht haar weer naar beneden, en landt dan netjes in de kleine kamer waar ze zojuist was. Verschillende vlammen spuwde omhoog achter haar, wat een muur met vlammen creëerde, wat haar nu tegenhield om te ontsnappen. Het licht van de vlammen kwamen hoog boven de kamer uit, wat een hendel op de vloer onthulde. Op de muur daarachter, was een andere afbeelding van de duivel in de steen geëtst. Het vuur achter haar reflecteerde op een gekke manier het meest van zijn boosachtige ogen af, wild dansend binnenin. Er was ook nog een tong in afgebeeld, in tegenstelling tot de eerste afdruk die ze tegenkwam. De tong stak daadwerkelijk uit de afbeelding, en er was een kleine ring doorheen gehaald. Er hing een gouden sleutel aan de ring, wat een sterke verleiding van iedereen die er naar keek overnam. Lara deed haar vinger er doorheen en trok er snel maar hard aan. Dan ineens breekt de ring in tweeën, wat de sleutel vrij maakte, hoog de lucht in deed vliegen en uiteindelijk op de vloer belandde. Ze pakt het gelijk op, en als ze opstaat, bevindt ze zichzelf kijkend voor een blanke muur. Fronsend reikt ze met haar hand uit naar de plek om te voelen waar de afbeelding zat.

‘Au!’ gilt ze uit, en grist haar hand weg. De muur was gloeiend heet, alsof een onzichtbare vlam de muur bewaakte. Ze draait zich weer om en haalt de hendel over, en was

er niet helemaal zeker van wat het resultaat zou zijn. In een ogenblik, is er het geluid van instromend water te horen dat de kamer vult. De muur met vuur sist en kraakt zodra het uit wordt gedooft door de plotselinge vloed met water. Een golf rolt de kamer binnen, dat Lara bijna doet vallen. Ze rent eruit en duikt het water in, met de sleutel stevig tegen haar borst gedrukt. Het water blijft maar omhoog rijzen als Lara omhoog met de stroming zwemt. Als het water z'n hoogste punt heeft bereikt net onder de hoogste pilaar, stopte het alsof iemand het abrupt had uitgezet. Ze hijst zichzelf op de zuil, en op het moment dat ze het doet, zakt het water level plotseling. Binnen een paar seconden had het de kamer compleet verlaten. Lara wenkt haar wenkbrauwen omhoog als ze ziet dat de branders weer aangaan en de vuurspuwers weer tot leven kwamen. Ze ontvouwt haar vuist, wat de sleutel in haar handpalm laat zien.

‘Iemand heeft zeker weten door een hel moeten gaan deze allemaal te krijgen,’ zegt ze. Ze deed de sleutel in haar rugzak, en haalt dan het boek eruit. Het water had het verwoest, wat de inkt had uitgesmeerd op de eerste bladzijde. Wat haar niet echt verbaasd, is dat dit haar doet terugdenken aan de duivelachtige gezicht dat overal maar bleef opduiken. Ze verwijderd de sleutel van de laatste bladzijde voordat ze het boek wegdoet. Ineens, is het overgoten in vlammen. Lara bleef er even naar staren als ze daarna naar boven op de ladder springt dat uit een kleine schacht boven haar hing. Zodra ze met haar stijging begint, verdwijnt het vuur zomaar uit het boek, zonder enige schade achter te laten aan de speciale inkt.

Als Lara de top van de ladder heeft bereikt, bevindt ze zichzelf op één van de levels van de terrassen van de Tuinen. Ze ademt de koele lucht in en strekt haar benen uit als ze om zich heen kijkt. Het uitzicht was geweldig van waar zij stond. Ze was halverwege bovenop het gehele structuur van de Tuinen, en kon amper het woestijn zien door het dikke nevel. Zodra ze verder over het terras loopt, passeert ze verschillende fontein die aan de muur bevestigd zitten. Eén voor één waren ze opgedroogd; het leek alsof ze al jaren niet gebruikt waren. Als

Lara dichterbij komt, ziet ze kleine scheurtjes dat onder elke fontein was. Eens in de zoveel tijd, stroomde er vers water uit elke fontein, langzaam naar beneden naar het volgende terras. Twee fonteinen hadden draken als gezichten, met gaten zichtbaar in hun monden voor het stromende water. Het middelste fontein was uitgehouwen in de vorm van een vrouw. Ze zat in de schaal van het fontein en haar lange haren gleden tot de bodem. Lara ontmoette haar blik en voelde een plotselinge verdriet door haar heen gaan. Een rilling gaat door haar lichaam en ze onderbreekt het staren. Ze wist niet zeker wat er aan de hand was, maar ze begon er langzaam bewust van te worden dat iets de Tuinen had overgenomen, en ze wilde er achterkomen wat het was.

Lara kijkt terug naar de vrouw en zag dat ze nu naar beneden in de schaal keek. Lara nam een kijkje in de schaal maar zag alleen een handvol dode bladeren. Ze gaat er met haar hand in en schept ze eruit, wat weer een sleutel doet onthullen op de bodem. Ze pakt het op en begint het te onderzoeken. De sleutel was blauw en het had een lichte glazuurlaag. Het had dezelfde grootte als de twee andere sleutels die ze gevonden had. Als ze het nader bekijkt, ontdekte ze dat de sleutelmaat bijna identiek was, alleen de lengte van één van de sleutels was iets langer.

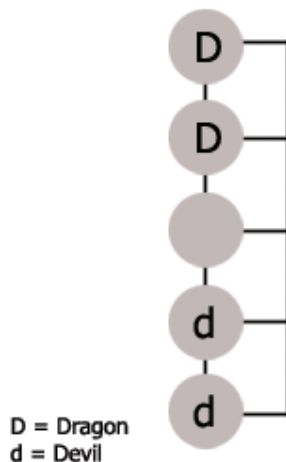
‘Al deze sleutels moeten samen,’ beslist Lara hardop. ‘Ik vraag mij af hoeveel er wel niet zijn?’ Ze keek weer terug naar de standbeeld. Deze keer was de blik van de vrouw terug naar zijn huidige positie, en er verscheen een lichte glimlach op haar gezicht. ‘Het lijkt er haast op alsof jij wilt dat ik dit oplos,’ zegt ze tegen het fontein, en glimlacht terug. Ze stopt de sleutels weg en loopt de trappen op naar de volgende terras level.

Het volgende terras was anders vergeleken met de anderen waar ze was, hierin zaten helemaal geen bomen of verdorde bloemen. Het leek bijna op een binnenplaats; het gehele oppervlak was met zorg betegeld. Blauwe glazuuren tegels waren zo gelegd dat het een grote

cirkel vormde in het midden van de vloer. Verschillende standbeelden stonden geplaatst op allerlei plekken binnenin de cirkel. Lara zag ook een tegel met tekst erop.

‘Ik houd van oude puzzels!’ riep ze hardop. ‘Niemand ondergaat dat soort problemen meer.’ Ze loopt naar één van de standbeelden en leunt haar arm erop rusten, en kijkt nog even in detail naar de puzzel. Aan de ene kant stonden twee draak standbeelden, de één voor de ander. Ze stonden in twee kleine groeven op de grond en bezaten een balk op de rug dat gemakkelijk geduwd kon worden. In het midden zat nog een andere cirkelachtige groef, dat onbezet was. De laatste twee plekken bestonden uit twee duivel standbeelden. Kleine krassen waren naast de groeven gemaakt, wat de standbeelden de mogelijkheid gaf voor- en achteruit te laten bewegen. Aan de buitenkant was een spoor waar ook standbeelden konden worden geschoven. Lara loopt richting de gegraveerde tegel en knielt neer om de inscriptie te lezen.

“Beweeg de delen zo dat de Draak niet langer heerst over de gemene duivel. Je mag maar acht passen zetten, of onderga de gevolgen.” Lara stapt achteruit en laat de boodschap even bezinken. Als ze niet de puzzel zou oplossen kon ze nergens anders naartoe; als het lukken van acht passen mislukt zal dat resulteren in een zware bestraffing. Helaas, was er geen plaats voor beproeving of fouten dit keer. Als Lara zeker wilde zijn van succes, zou ze de puzzel in haar hoofd moeten oplossen voordat ze stappen ondernam. Ze sloot haar ogen zodra ze de opzet begint voor te beelden en begon mentaal de stukken op te schuiven.

Ze wist hoe de puzzel werkte: de draak delen moesten worden geruild met de duivel delen. Ze kon de standbeelden niet optillen want ze zaten onder het spoor bevestigd, dus moest ze het schuiven naar de plek van bestemming. Het was mogelijk soms een deel te laten springen door gebruik te maken van het spoor aan de buitenkant, maar je mocht het niet over het spoor laten glijden om zo vals te spelen. Lara ging in haar gedachten door allerlei routes, proberen een oplossing te vinden. Met een snelle ademteug zet ze uiteindelijk haar handen tegen één van de standbeelden en begon het met een eerste pas, te duwen...

Lara schoof het laatste deel naar de laatste plek en er verschijnt een grote glimlach op haar gezicht. De puzzel was opgelost, en dat in precies acht passen.

‘Niet zo slecht als je eenmaal bent begonnen,’ zei ze hardop. ‘Ik zou maar al te graag één van deze plaatsen in het landhuis – het zou Winston voor een lange tijd verbijsteren!’ In haar ooghoek zag ze dat de middelste cirkel vanuit de grond omhoog begon te rijzen. De dunne pilaar ging maar steeds hoger, en Lara springt er snel op. Verschillende keren moest ze haar evenwicht in balans brengen als het langs een paar andere levels gaat. Eén verkeerde

beweging en ze zou gelijk voer voor de gieren zijn, geplet voor perfectie. Na een aantal minuten, kwam de pilaar tot een langzame stop. Ze springt er vanaf en landde op de tweede en laatste terras. Lara keek naar de zijkant en staarde in verbijstering naar het buitengewone uitzicht; dan draait ze zich om en loopt een open deur binnen, weer in de kern van de Tuinen. Een koele windvlaag begroet haar als ze langs de korte gang loopt. Ze arriveert bij nog een andere deur, dat gesloten was. Deze deur was gemaakt uit steen en had een gestalte van twee meter zeventien hoog. Het had ontelbare dieren die in de rand waren geëts. Lara plaatste haar hand op de deur en pauzeerde even als er een koele bries door haar vingertoppen glipt en in cirkels over haar handpalm gaat. Ze trok haar hand weg en bekeek nogmaals de afbeeldingen. Ze voelde toch echt iets achter de deur zitten, maar wilde het moment van mysterie nog even langer voor zich houden. Dan, duwt ze met beide handen plat tegen de deur en duwt het open, met al haar kracht.

‘Oh jeej-‘ Lara staat verstikt op. Ze staarde voor zich uit, ogen wijd open, armen hangend langs haar lichaam naar een onoverkomelijke meesterwerk voor haar. ‘De Tempel van Babylon!’ gilte ze opgewonden. ‘Het standbeeld van Bel bestaat dus toch!’ Ze rent naar voren en stopt bij het voetstuk van het beeld. Bel was volkomen gemaakt uit goud, en om het geheel af te maken, was de grote troon waar hij op zat en een tafel naast hem ook van goud gemaakt. Lara had meer gelezen dan tweeëntwintig ton van goud was gebruikt voor het bouwen van het standbeeld. Ze reikt naar voren om het aan te raken, gehypnotiseerd door zijn schoonheid en verwrongen vakmanschap. Net als haar hand zijn oppervlak streelt, spant haar buik zich aan met een voorgevoel. Ze stapt weg van het standbeeld, en plaatst haar handen op haar pistolen. Ze loopt verder met kleine stapjes als ze, ineens, iets langs haar been voelt vegen. Zonder enige aarzeling, trek Lara haar beide pistolen en gooit ze voor zich uit. Haar mond valt wijd open als er dertig kamelenspinners om het standbeeld Bel vanuit de grond omhoog ziet komen. Ieder één had een immense lengte van wel vijftien centimeter, dat

verklaard ook wel waarom ze de titel meest afschuwelijke spinnen in de wereld verdienen. Ze holden steeds dichterbij, met de poten op en neer en blinkende, vleesetende kaken richting haar.

‘Een *prachtig* paradijs?’ vroeg Lara zich hardop af. ‘Het is alles behalve een *gevaarlijke* paradijs, vooral met afgrijselijk uitzierende dingen als jullie!’ Eén van de spinnen liet een vreselijke hoge felle, krassende sis uithoren naar haar. Ze zwaaide haar pistolen aan haar zijde, en zag nog meer van de fatale beestjes toe naderen. Een diepe frons verschijnt op haar gezicht als ze naar haar mogelijke moordenaars staart.

‘Nou? Heb je iets om die sis op te laten houden?’ mopperde ze. Dat was alles wat het deed. In een ogenblik, renden de spinnen naar haar toe, kaken klaar om het vlees af te scheuren. Ze schoot meer dan de helft aan kogels af en zag verschillende spinnen achterover vliegen, bloed spuitend uit de lichaampjes van de schoten. Eén trippelde langs haar laars en ze trapte zo hard als ze kon, maar het beestje liet zich niet kennen. Net als hij vooruit wilt schieten met zijn afschuwelijke gezicht, springt ze recht omhoog, zwaait haar been naar de zijkant en schiet er één kogel direct op. Zijn hoofdje explodeerde bij impact, en de kracht van de kogel liet de rest van zijn lichaam exploderen in een bloederig zootje.

Lara draaide zich om en ziet nog tientallen op haar afkomen rennen. De spinnen krijzen zodra ze dichterbij komen, met hun monden druipend voorziend op hun maaltijd. Lara vuurde uit beide pistolen, met haar armen trekkend omhoog en omlaag van het terugstoten. Eén voor één gaan ze hun noodlot tegemoet als ze langs elkaar heen uit elkaar spatten. Doordrenkt met bloed, harige pootjes lagen verspreid over de vloer. Lara deed haar best om de troep te ontwijken terwijl ze doorgaat met haar gevecht. Dan uit het niets, voelt ze een doffe slag op haar rug. Ze huivert als ze ziet hoe een spin zijn pootjes door haar shirt priemt, op zoek naar een perfecte plek om zijn maaltijd te beginnen. Ze draait haar lichaam in de rondte maar het bleef zich stevig vasthouden. Ze zwaait haar arm erop, hopend om het eraf te

kloppen.

‘Ah!’ ze hilde het uit van de pijn. De spin had een klein stukje huid uit haar uitgereikte arm genomen. Het bloed gutste er razend snel uit haar wond, stromend in allerlei richtingen over haar arm. Ze draait zich om, wanhopig om van het kwaadaardige beest af te komen. Ze sprint naar een van de muren, en vertrapt wat spinnen onderweg fijn. Bloed sijpelt gemakkelijk vanuit haar arm en ging richting haar hand. Ze zet haar tanden op elkaar als ze zich klaarmaakt voor de botsing. Wanneer ze nog maar een meter van de muur verwijderd is springt ze vooruit, draaiend in de lucht. Haar rug slaat zich in de muur, wat kleine kruimeltjes om haar heen doet gooien. De spin werd door de botsing gelijk verplet, wat iedere laatste orgaan en litertjes bloed uit z’n lichaam doet knijpen. Lara slaakt een diepe adem als ze bijkomt van de wind dat haar uit balans bracht. Ze draait zich om en grijnst van al het bloederige vuil van spinnen deeltjes op de muren.

Langzaam draait ze zich terug, met haar gelukshangertjes vast naast haar lichaam. Ze laat beide magazijnen om en om uit haar pistolen vallen en liet een brede glimlach zien naar de overgebleven spinnen voor haar als de magazijnen in het smeersel voor haar voeten vallen. Ze doet haar pistolen terug in haar holsters, en grijpt in haar rugzak naar de Uzi. Ze richt het op haar doelen, beetje geïrriteerd door het druppende bloed uit haar arm.

‘Laten we dit maar snel afhandelen, zullen we? Jullie hebben al meer dan genoeg tijd van me afgenomen.’ Ze laat zich op de grond vallen, met één knie gebogen en haar andere been uitgestrekt naast haar zijde. Met haar lippen vastberaden samengetrokken, trekt Lara hard aan de trekker, wat een regen aan kogels voor haar uit zend. De spinnen gillen het uit van de pijn als elk van hen worden geraakt door de dodelijke kogels. Even later, neemt de stilte een draai gierend door de lucht. Een klein rooksliertje ontsnapt nog even uit de loop van de Uzi. Lara ademt door haar mond als ze opstaat, en neemt de scene om haar heen in haar op. De gehele vloer was rijkelijk bedekt met bloedvlekken. Spetters hadden de muren versierd

terwijl de ledematen en andere lichaamsdelen textuur brachten aan het eens zo gladde oppervlak. Lara gooit haar Uzi opzij en maakte haar weg naar Bel. Weer staarde ze naar hem, opgelucht om te zien dat geen enkel drupje bloed het prachtige standbeeld had vergiftigd. Op de tafel naast hem, was er een sleutel mooi en precies in het midden gelegd. Lara glimlacht als ze het wilt oppakken. Dan ineens, hoort ze een andere krijs voor haar uit gillen. Een overgebleven kamelenspin vloog door de lucht naar haar toe, met zijn kaken glimmend van opwinding. Lara greep naar haar pistool en stootte hard het kolf er tegen aan. Ze raakte het met één klap, en liet het terugvliegen naar de plek waar het vandaan kwam. Een zachte kreet kwam uit zijn keeltje totdat het weer stil werd.

Grijnzend, stopte Lara haar pistool nogmaals weg en greep snel de sleutel. Op het moment dat ze het oppakt, gaat er een kleine opening boven haar in het plafond open. Ze springt bovenop de tafel, en geeft een blik van condoleantie aan Bel voor de troep die ze heeft gemaakt. Ze springt vooruit en klimt zichzelf door het gat en op de volgende level. Ze staat op, en zag in het midden van de level een enorme stenen gedenkplaat. Boven de vier sleutelgaten stond een kleine boodschap.

“Dat er maar eeuwigdurende leven mag zijn in de Tuinen met het oneindig verse water stromend naar de exotische omgeving daar beneden.” Lara trok al haar sleutels eruit en zag een vervaagde kleuren strook boven elke sleutelgat, die overeen kwamen met de sleutels die ze bij zich droeg. Eerst gebruikte ze de rode sleutel, die ze in het boek van de bibliotheek had gevonden. Dan, gebruikt ze de gouden sleutel van de duivel tong, en dan de blauwe van het waterfontein. Ze had de laatste nog in haar handen, de zilveren sleutel die ze had gepakt van Bel. Voorzichtig stopt ze het in het juiste sleutelgat en draait het naar rechts. Ze hoort een kleine klik, maar er gebeurde niks. Dan, ziet ze ineens een klein gaatje met meer tekst onder de gedenkplaat.

“En met één zuchtje was het alsof de hele wereld weer tot leven kwam.” Ze nam een

stap dichterbij, knielde neer, en begon langzaam in het gaatje te blazen. Een raadselachtig gevoel gaat door Lara heen en werd een beetje licht in haar hoofd. Dan, komt er plotseling een straal met water omhoog vanuit de grond beneden, met plassen om haar voeten. Het stroomt vlak langs haar heen, en neemt snel een hogere snelheid als het overgaat naar de volgende, lagere level, spetterend tegen de muur. Lara rent naar de rand en remt gelijk in haar spoor als ze in ontzag oog in oog staat met de empyrean vista. Ze huilt het uit in opwinding als ze getuige is van de wedergeboorte van de Tuinen. Snel, klimt ze van de ladder naar beneden en rent naar de rand van het volgende terras.

Stromend water lijnde alle delen van de terrassen, diep zinkend in de aarde, en kleine watervalletjes springen over de Tuinen, wat een heilige atmosfeer brengt. Lara kijkt over de richel en ziet een enorme, al hele diepe zwembad beneden. Met een grijns, rent ze naar voren en zet zich af van de richel, en maakt een mooie zwanenduik. Ze rolt een aantal keren in de lucht voordat ze netjes in het bezielde water belandt. Als ze naar boven komt, klimt ze er uit en gaat verder met het bekijken van de omgeving in verbazing. De Tuinen leefden weer, en lieten groots hun schoonheid zien. Exotische bloemen kwamen binnen secondes weer tot leven, barstend met heldere, onvoorstelbare kleuren en produceerden enorme hoeveelheden geuren. Klimplanten die dood en verschrompeld waren bloeiden nu op met krachtige groene kleuren, terwijl een weelderig plantentuin de muren bedekken en over de terrassen hangen. Water fonteinen werden gevuld met kristalhelder water, en het geluid van druppelend water vulde de lucht. Lara vervolgde haar weg naar beneden, en geniet van het goddelijke landschap. Als ze dan eindelijk de laatste level heeft bereikt, draait ze zich om en staart naar de magische opzet. Koning Nebuchadnezzar had het onmogelijke gedaan; het was een wonder dat een plek met grote ingewikkeldheden zich kon gedijen in het midden van het woestijn.

Met een laatste blik, draait Lara zich om en verlaat de Tuinen. Ze hadden hun bestaan bewezen, en kwamen uit met veel meer dan dat, en kreeg meer dan waar ze op gehoopt had.

Net op het moment dat ze de poorten open doet en weg wilt gaan, plukt ze twee *Musa ornata* bloemen, en verlaat dan langzaam de Tuinen. Als Lara aan haar wandeling begint door de hete woestijn, gaat er een gevoel van voldaanheid door haar heen. Ze loopt langs de plek waar ze de mogelijkheid kreeg om bij de Tuinen te komen die uit de grond kwamen rijzen, en glimlacht. Ze kijkt achterom, maar wat er lag waren stapels zand en puin. Een zachte nevel glinstert op de plek waar nog niet zo lang geleden de Tuinen stonden. Lara kijkt terug naar de bloemen in haar hand, die nog steeds glinsterden met waterdruppels, als ze haar weg vervolgd, terug naar het kleine dorp in Al-Hillah.

Het was tegen de avond als Lara eindelijk bij Haneefa's huis aan komt. Ze legde één van de exotische bloemen neer op de stoep van de vrouw, ze lacht in zichzelf als ze inbeeld hoe de uitdrukking van Haneefa's gezicht eruit ziet als ze de kleine schat vind.

Lara nam de laatste trein en reed door de nacht met de overgebleven kleine bloem in haar kom gevormde hand. Niemand, behalve zij, wist nog de waarheid over de Tuinen.

Door ze weer op te roepen, kreeg ze de mogelijkheid om in de magische wereld van de Tuinen te kijken voor een korte tijd. Ze was er nog steeds niet zeker van hoe ze nou verdwenen waren, of wie er verantwoordelijk voor was, maar sommige dingen konden beter in het geheim worden bewaard. Lara was er zeker van dat de Tuinen andere mysteries bij zich hielden diep onder hun prachtige buitenkant, maar ze voelde zich vereerd dat ze tenminste iets van het verleden kon openen van één van de grootste Wereldwonderen.

Perilous Paradise
Copyright © 2007 by Katie Fleming

Tomb Raider and Lara Croft
Copyright © Eidos Interactive and Crystal Dynamics